

Hoofdstuk 1. Gamsters leren kennen

Op een zomerdag, aan een prachtige bosrand, waarlangs de ongeremde rivier Geurtje stroomde, gluurde iemands schattige zwarte neus uit het struikgewas van gras.

De neus snoof voorzichtig, toen verscheen de hele snuit van de bosbewoner. Het dier fronste zijn harige wenkbrauwen. Hij zag eruit als een hamster, een grondeekhoorn, een eekhoorn en alle knaagdieren tegelijk. Als een van de mensen hem zag, zou hij onmiddellijk een verbaasde uitroep doen, want het was een vertegenwoordiger van gamsters - zeldzame dieren die bijna niemand kent.

Gamster heeft zijn bril met zijn poot aangepast. Ja, ja, de echte bril! Het dier vond ze een keer onder een oude eik en beschouwde zichzelf sindsdien als de slimste in het gamsterdorp, hoewel dit helemaal niet het geval was. Naast zijn bril droeg hij een geel shirt en een oranje broek, waaruit een grote pluizige staart met een kwastje op het einde uitsteekt. De naam van deze knappert was Vosje.

Het dier wiebelde zijn wenkbrauwen opnieuw en klom behendig op een dennenstronk.

- Dat is het juist!.. Kijk, Chupks! - hij ademde enthousiast uit, kijkend naar de open plek.

Meteen sprong een tweede gamster naar Vosje, ook in heldere kleding en ook met een pluizige staart.

Vosje en Chupsk keken met vreugde naar de mensen die op de open plek rustten. Namelijk op een plastic truck in de handen van een jongen.

- Maar het is een echt monster, geen auto! Chupks sprong op.

- Ik wou dat we er een hadden! Zou je geen schatten op je rug moeten dragen? Vosje zei dromerig.

Maar toen haastte een meisje zich langs de gamsters, verpletterde bloemen en blokkeerde de zon en ze moesten zich zo snel mogelijk verbergen.

Er waren in totaal vier mensen op de open plek: vader, moeder, een jongen Victor en een meisje wiens ouders Sophie noemden.

Vader was aan het vissen, moeder was een boek aan het lezen en de kinderen deden wat kinderen van hun leeftijd meestal graag doen in de boezem van de natuur: spelen met speelgoed, gooien ze rond, rennen door het bos en maken veel lawaai.

Sophie was een vriendelijk meisje, erg dol op natuur en dieren. Om deze reden vroeg ze haar ouders vaak om een grote hond en bij voorkeur niet alleen een. Minstens twee, misschien zes. Omdat de familie in een klein appartement woonde, moesten ze minstens twee keer per dag met de honden buiten lopen, veel voeren, het haar opruimen... en niet alleen haar, de poten wassen en vaccineren. Sophie verzekerde haar ouders dat ze het allemaal zelf zou doen, maar haar vader en moeder wisten heel goed wie het zou doen, en het zou zeker niet Sophie zijn. Daarom vonden ze een oplossing - tot nu toe hebben ze het meisje vis, een hamster en een papegaai gepresenteerd.

"Je zult wel voor ze zorgen, dan zullen we aan de hond denken," zei de moeder, terwijl ze het blijde meisje de dieren overhandigde.

Vandaag ging alleen een hamster met mensen weg, de papegaai is thuis gebleven. Sophie zette de kooi met het dier bij het water.

- Kijk eens hoe mooi het is, Homka! - het meisje riep tegen de hamster.

- Ja, het is ongelooflijk ... de hamster dacht zonder veel enthousiasme ... ik wou dat we al terug waren gegaan.

De hamster was een huisdier en de ontmoeting met de onbekende en onvoorspelbare wilde natuur veroorzaakte hem geen vreugde. Wel een onverklaarbare, lichte opwindings.

- Blijf hier en bewonder de natuur, terwijl ik speel, - maakte Sophie het dier blij en rende weg, springend grappig. Homka zag haar gaan en werd helemaal alleen gelaten.

- Ik wil kaas, - het dier flitste door zijn hoofd. Er was geen kaas. Na gewend te zijn geraakt aan het idee dat niet alle dierlijke dromen haalbaar kunnen zijn, keek de hamster een tijdje naar het water, en toen raakte hij verveeld, ging hij op zijn rug liggen en begon hij lui het wiel in de kooi te draaien met zijn achterpoten. Maar de kaas weigerde zijn gedachten te verlaten.

Kort na de middag, vader, na het controleren van het aas op de hengels nogmaals, hief zijn hoofd en merkte dat een kleine wolk kwam en het zou goed zijn om met inpakken te beginnen en vertrekken naar de stad, zodat ze niet nat onder regen worden. En hij had geen vis gevestigd. Maar wat voor vader zou de natuur verlaten vanwege zulke kleine dingen? Maar een wolk, een wolk is serieus. De kinderen waren het

er met tegenzin over eens dat de wolk ernstig was en iedereen begon eigene spullen te verzamelen. Victor en Sophie vouwden hun speelgoed, hun ouders pakten de spullen in en laadden ze in de auto.

- Pap, ik kan mijn truck niet vinden! - de jongen zei verbijsterd en begon in het gras opnieuw te zoeken en in de struiken te kijken.

- Je bent in de war! - lachte zijn zus vrolijk en bleef haar poppen en knuffels verzamelen.

- Ik ben niet in de war, ik herinner me precies dat ik hem hier ergens heb gelegd! - fronsend antwoordde Vitja en knielde neer om het gras beter te onderzoeken.

- Het zijn waarschijnlijk de kumbreks die de truck verborgen hebben! - grapte mama, pakte het tafelkleed en knipoogde naar papa.

- ...of gamsters! - papa speelde vrolijk met mama mee. Papa had haast om te vertrekken voordat de regen begint en nam vrijwillig deel aan het spel.

- Wat voor gamsters? - mompelde de jongen, kruipend op zijn knieën en hij duwde het gras met zijn handen.

- Mam, wie zijn de kumbreks? - vroeg het meisje, schuddend van de vastzittende stengels gras van de pop.

- Gamsters zijn kleine bosbewoners, iets groter dan gewone hamsters, vandaar de naam - gamsters! - zei papa in lettergrepen.

- En wat doen de gamsters en waar wonen ze? Hoe zien ze eruit? - de jongen was geïnteresseerd en verliet de zoektocht naar de auto voor een minuut.

- Gamsters leven in het bos, weinig mensen hebben ze gezien, maar ze zeggen dat het een pluizig dier is met een staart als bij een eekhoorn en oren met kwastjes, - antwoordde papa.

- En de gamsters handelen door constant alles te stelen wat slecht ligt of wat vergeten door mensen wordt, - voegde mama eraan toe.

- Een gewone gamster ziet eruit als een hamster of een gopher, is gekleed in een broek en een shirt, spreekt zowel menselijke als dierlijke talen en is in het algemeen, een fabelachtig wezen, - vader zette de mand met het resterende voedsel in de auto en sloeg de kofferbak.

- En wie is kumbrek? - het meisje herinnerde aan haar vraag.

- Kumbrek is dezelfde wat gamsters is, maar hij komt oorspronkelijk uit een andere stam - die Kumbreks, - voegde mama in lettergrepen toe. - Kumbreks stelen ook de spullen van mensen en pakken ook alle verlaten en vergeten accessoires op.

- Waar kun je gamsters en kumbreks zien? - Vitja was niet meer op zoek naar zijn auto, maar luisterde aandachtig naar het verhaal van zijn ouders.

- Nergens! - antwoordde papa.

- Hoezo nergens? - trok de jongen in teleurstelling en, eindelijk rondkijkend op zoek naar zijn speelgoedwagen, liep naar de auto.

- Nergens, - uitgelegd moeder, borstelen en vouwen van het tafelkleed, - dit betekent dat gamsters en kumbreks zijn slechts fictieve sprookjesfiguren en niet bestaan in werkelijkheid.

- Als men iets verliest en het niet kan vinden, om geen verantwoordelijkheid te nemen, zegt men dat het door de kumbreks werden gestolen of de gamsters werden het weggesleept, - lachte papa.

De gamsters, die in de buurt in het gras zaten en alles hoorden, waren geschokt tot in de kern.

- Wat?! Gestolen?.. Weggesleept?.. Hiccup! - Chupks begon zelfs te hikken van verbijstering.

De dikke vacht op de rug van de gamster werd bruin-grijs van verontwaardiging. De vacht was op sommige plekken donkerbruin en wit op de buik. Een zwarte streep liep langs de gamster's rug en er waren kwastjes op zijn oren. De pluizige staart eindigde ook in een kwastje. Het schepsel droeg rode (of oranje) shorts met kriskras bandjes en een blauw shirt.

Een gamster, na het luisteren naar de argumenten van mensen, bedekte zijn gezicht met een poot en schudde zijn hoofd in berusting.

- Ik heb geen woorden - mompelde hij door zijn poot en zuchtte treurig. Toen hij zijn poot van zijn gezicht verwijderde, zag hij uit de hoek van zijn oog een kooi bij het water staan. Het wezen, zeer vergelijkbaar met een gamster, lag in een kooi met zijn buik omhoog en zag er nogal ongelukkig uit.

De gamster in korte runs, verstopt in het gebladerte, verstopt in het gras en versmelt met de aarden hummocks, bereikte de kooi.

- Psss-psss! - roepte de gamster en raakte de tralies met zijn poten aan.

- A-A-A, wie is er?! – keerde de hamster terug van de fantasiewereld naar de realiteit na het horen van een vreemd geluid. De hamster zag een wild dier in korte broek naar hem staren vanaf de buitenkant van de kooi.

- Wie ben jij? – vroeg hem de gamster.

- Homka, - antwoordde de hamster rustig, zijn mond werd droog en hij voelde een andere aanval van onbegrijpelijke opwinding van de ontmoeting met wild diertje. 'Ik had thuis moeten blijven', - flitste de hamster door zijn hoofd. Ik moest mij onder Sophie's bed verstoppen en niet reageren. Het zou niet goed komen... Ik word opgegeten... Rosa, weet dat ik van je hield ook al heb ik het niet altijd laten zien."

- En ik ben Chupks - antwoordde het wezen vriendelijk en strekte zijn poot in de kooi. – Laat maar ons elkaar met de paws begroeten!

"Nu grijpt hij me en sleept me weg! Oh nee, oh nee, wat moet ik doen?" - flitste door het hoofd van de bevroren hamster.

- En? – zei de gamster ongeduldig en schudde zijn poot.

- Be! – antwoordde Homka, stak zijn tong uit, sloot zijn ogen, rukte zijn poten en, zoals het hem leek, deed hij zeer betrouwbaar alsof hij dood was.

Chupks bevroor met een uitgestrekte poot en staarde verbaasd naar de hamster.

- Wat is aan de hand? - vroeg de gamster.

Khomka was in staat om zijn rol nog een paar minuten te spelen, maar dan konden zijn gespannen zenuwen het niet uitstaan.

- Eet me niet op! – kreunde hij en opende zijn ogen.

- Hmm, dat was ik niet van plan, – verbaasd antwoordde Chupks.

- Eerlijk?

- Zeker, - knikte de gamster.

- Ah, dus dat had je meteen moeten zeggen en niet kennis maken met intimidatie.

- Nou, ja, - knikte volledig verwarde Chupks.

- Ik ben Homka, een hamster! - de hamster stelde zich trots voor, nog steeds liggend op zijn buik.

- En ik ben Chupks, een gamster. Wat doe jij hier?

- Ik droom van kaas en verlang naar mijn ware thuis – antwoordde de hamster intelligent en significant.

- Ah, en ik ...

Chupks kon het niet uitpraten, want de jongen kwam heel dicht bij de kooi op zoek naar zijn speeltje.

- Ik woon en werk hier, in het algemeen, maar ik moet gaan! Tot later! - Chupks zwaaide met zijn poot en verdween in de dichtstbijzijnde struiken.

- Ik hoop niet onder dezelfde omstandigheden, - antwoordde de hamster, masseren zijn kloppende hart met zijn poot, - kom mij bezoeken!

Ondertussen was de jongen op de open plek nog op zoek naar zijn truck.

- Zoon, - riep Vitja's moeder. - Als je je speeltje niet kunt vinden, dan is er niets droevigs gebeurd - je zult de volgende keer voorzichtiger zijn! Kinderen, stap de auto in, het gaat straks regenen!

Papa opende de autodeuren en beval de familie in te stappen, toen stapte hij achter het stuur en startte de motor. De kinderen en moeder gingen op de stoelen zitten en sloegen de deuren dicht. De auto, die een rookwolk loslaat, rolde naar de stad.

Zodra het geluid van de motor stilstond en de auto uit het zicht verdween, scheidde het hoge gras en de gamster klom op de dichtstbijzijnde stomp, zette zijn poot tegen zijn voorhoofd en tuurde in de verte - eerst in de ene richting en dan in de andere. Gamster hoefde geen poot te zetten om beter te zien, maar hij wist van dit menselijke gebaar en deed dat vaak, door mensen na te bootsen.

Na ervoor te zorgen dat de auto met de mensen was vertrokken en niemand zag hem, de gamster floot en een tweede gamster kwam uit het gras - vergelijkbaar met de eerste, in oranje broek en een geel shirt. De tweede gamster kwam tot aan de stomp en keek vragend omhoog.

Hoofdstuk 2. Vosje en Chupks

Chupks sprong van de stomp af en het tweede dier nam zijn plaats in en ook, op een meesterlijke manier, keek om zich heen.

- Vosje, zijn de mensen op hun kar met een motor weg? – vroeg Chupks kijkend naar zijn kameraad.

- Ja, ze zijn weg! En ik vraag me af hoe ondankbaar en harteloos mensen zijn? We helpen ze de hele tijd en ze mogen ons niet! – schreeuwde Vosje en begon te staren in het gras en struiken van de stomp. De pluizige staart van de gamster trilde tegelijkertijd van verontwaardiging.

- Wij, de Grote Zoekers van Verloren Schatten en de Terugkeerders van Waardevolle Spullen, de Machtige Stam van Gamster, zijn samen met mensen voor vele, vele jaren en het teruggeven van verloren waardevolle spullen aan hen, maar mensen zien nog steeds iedereen, inclusief ons, als de oorzaak van al hun verliezen en tegenslagen, - zei Vosje serieus. Vosje was een geleerde en belezen gamster, zijn woordenschat was enorm. Hij had zelfs een bril die hij lang geleden vond en iedereen weet dat een bril een teken van intelligentie is.

- Als mensen iets verliezen, - vervolgde Vosje, - beweren ze dat iemand het gestolen heeft. - Maar in feite, mensen zijn zelf schuldig dat ze die eigene spullen kwijtraken! – knikte Chupks en vouwde zijn poten op zijn borst.

- Precies! - ging Vosje akkoord.

- Ga van de stomp af, laat maar ons de naar verloren dingen zoeken! - Chupks herinnerde zijn vriend over het doel van een bezoek aan de open plek. - Maar wie zijn de kumbreks, die de mensen het over hadden? - herinnerde hij ineens.

- Geen idee, ik heb nog nooit van ze gehoord! – Vosje haalde zijn schouders op, liep naar de grote, dichte struiken en knorrend, duwde de speelgoedauto die de jongen tevergeefs zocht. Chupks keek verbaasd naar zijn vriend.

- Vosje, dit is ongelooflijk! Hoe wist je dat de auto in dit struikgewas staat? – vroegde Chupks verrast.

- Niet... Ik... uh ... – aarzelde Vosje, - ... ik wist gewoon dat hij in deze struiken stond.

- Heb je hem daar zelf in gestopt? – gokte Chupks, maakte ronde ogen en, geschokt, drukte zijn poot tegen zijn mond.

- Ja! Ja, ik duwde hem stilletjes het struikgewas in toen de jongen zich afwendde! – antwoordde Vosje resoluut. - Ik wilde niet alle dingen die ik vond naar het dorp slepen, de weg is heel lang! En er is zo een mooi voertuig hier! - tegelijkertijd streelde Vosje liefdevol de speelgoedauto, die zijn borst in hoogte bereikte. Hij keek al uit naar het rollen in het dorp met de auto en de gamsters-meisjes zouden bewonderend naar hem terug kijken, zuchten en kwispelen met hun staarten. En's avonds kan hij een ritje maken met een knappe meid in de auto, naar het stroompje om de zonsondergang te bewonderen... Hij zal oude blauwe broek aandoen en zal mooi zijn.

- Ik zal onweerstaanbaar zijn, - fluisterde Vosje dromerig.

- Maar dat is stelen! - Chupks's stem brak in zijn fantasieën. - De ouderen van de stam kunnen ons schorsen van het zoeken naar verloren dingen! - hapte naar adem zijn vriend.

- Maar... uh-uh... we vertellen ze het gewoon niet. – zuchtte Vosje schuldig.

- Dat wil hij niet zeggen! Geweldig plan! – mompelde Chupks, draaide zich om en ging resoluut de open plek verkennen waar mensen eerder hadden gelegen.

Vosje liet zijn kop en staart zakken en sleepte hem achterna. Maar na een paar minuten, vergeten wat er gebeurd was, de vrienden enthousiast onderzocht de open plek en legde de dingen die ze vonden in de laadbak van de speelgoedwagen. Ze vonden drie munten van verschillende denominaties, een broche, een zakdoek en een snoepje. Al deze dingen werden in de auto geladen, het snoep werd opgegeten en de verpakking daarvan werd in de auto toegevoegd.

Toen duwden de gamsters de auto op een bospad en rolden hem naar hun dorp.

- Br-br-brrrr, - zei Vosje, imiterend van de geluiden van de motor die loopt. Ze hebben de truck op een heuvel geparkeerd, duwde hem en zonder te stoppen met "br-br-brrrr" te herhalen, hebben in de laadbak van de truck gesprongen en met gierend en vreugdevol piepen, haastten zich naar beneden. Meerdere malen gleed de auto in de groef en reed in de struiken en heeft zelfs 1 keer omgedraaid, waarvan een oude kraai wakker werd die ingedommeld terwijl zittend op een tak. Met vrolijk gelach, na

een verkeersongeval zonder letsel te hebben overleefd, zetten de vrienden de vrachtwagen op wielen en vervolgden hun weg naar het dorp. Een uur later waren ze er al.

Hoofdstuk 3. Dorpje van de gamsters

Het dorp van een klein bos bewoners was gelegen in een klein ravijn en werd beschermd tegen alle kanten: van ongenode gasten door grote rotsblokken, van de wind door heuvels. De nederzetting bestond uit ongeveer vijftig kleine dug-out huizen, in totaal woonden er ongeveer tweehonderd gamsters. De smalle doorgang naar het dorp werd bewaakt door twee of drie bedienden, maar dit was niet nodig — mensen konden het dorp niet vinden en bosdieren leefden in vriendschap of gewoon wilden niet te knoeien met oorlogszuchtige en luidruchtige gamsters.

- Brr ... brrr... – Chupks en Vosje kneep er moe uit tijdens de vrachtwagen het dorp in te slepen. Ze hadden de speelgoedwagen het laatste half uur geduwd, omdat de weg bij het dorp erg bochtig en oneffen was en dus ze waren volledig uitgeput.

- Bern je later nog steeds chauffeur worden? - Chupks vroeg zijn vriend sarcastisch.

- Br... - antwoordde Vosje koppig en duwde de truck met zweterige poten.

- Ga je gang. - Chupks sloeg zijn vriend op de rug en stortte in op het gras.

- Brr... brr... - kreunde Vosje en duwde zijn auto naar de centrale open plek.

- Ga maar door, heer van de wegen - de liegende gamster zwaaide na hem.

Vosje vervolgde zijn weg op schuddende poten. Iedereen volgde hem met sympathie, maar Vosje was zo moe dat hij het niet eens merkte. Tenslotte, met een ongelooflijke inspanning van het slepen van de auto in het midden van de open plek, kroop hij in de laadbak, spreidde zijn poten in verschillende richtingen in beeltenis van een sterretje en gebleven in deze positie.

- Wat heb je meegenomen? - vroeg een passerende gamster met een hoge zwarte hoge hoed op zijn hoofd.

- Waarden, - zei Vosje heel moe. Hij begon in slaap te vallen.

- Duidelijk. En waar heb je de auto vandaan?

- Waarom? - antwoordde Vosje onverschillig. Hij was zo moe dat hij niet eens wist waar hij het over had.

- Zie je, ik realiseerde me meteen dat je geweten je zou kwellen, - zei Chupks, die net langs kwam.

- Ja! - zei Vosje en viel onmiddellijk in slaap in de asterisk houding.

Toen de uitgeruste Chupks's morgens uit zijn huis kwam, waren de voorbereidingen voor een meeting van gamsters op de centrale open plek in volle gang.

- Mama, mama, wat gebeurt er op de vergadering? - een jongen vroeg het met interesse, hij liep naast zijn moeder naar de open plek.

- Vosje stal een truckje, ze zullen hem beschamen! - schudde haar hoofd de moeder.

- Is het echt zo streng? - Chupks krabde de vacht op zijn achterhoofd en ging naar de open plek.

Al een uur lang bespraken de oudsten en alle dorpelingen die niet bezig waren met het werk, op de centrale open plek van het dorp van gamsters, dat als ontmoetingsplaats diende, het slechte gedrag van Vosje. In het midden van de open plek was er een noodlottige speelgoedauto en de verdachte Vosje zat achterin met een neerslachtige blik en verlangen in zijn ogen.

- Vosje, schaam je! – zei streng een gamster in een zwart gewaad, een lange witte pruik en met een houten hamer in zijn poot, handelend als de voorzitter van de vergadering. Hij tikte op een kleine stomp met zijn hamer.

- Gamster Jumbo bood zich aan als Vosje's verdediger! Hij kent hem al zijn hele leven en verzekert dat Vosje zich kan verbeteren en vrijgesproken kan worden. Ja - vervolgde de voorzitter, - laten we er rekening mee houden dat dit niet zijn eerste gedachteloze en kwaadaardige truc war!

- Jaaa! – riep iemand uit de menigte, het is tijd om hem opnieuw op te voeden!

- Stuur hem naar de ergotherapie! – hat een andere stem toegevoegd.

- Rol hem uit in boomhars en dennennaalden, - stelde een gamster met een zwarte snor voor. - En dan wassen en stuur hem naar het noordelijke bos voor twee weken om brandhout te verzamelen!

- Rustig aan! Orde! - de voorzitter sloeg op de stomp met zijn hamer. – Dus ik ga door. De aanklager vandaag is de eervolle opperste ouderling en de zeer gerespecteerde koning van de gamsters Hlups!

Er kwamen een paar halfslachtig applaus.

Koning Hlups was de leider onder de oudsten van de gamsters stam. Men geloofde dat gamsters collectief beslissingen nemen in de stam, dat wil zeggen, het laatste woord was altijd voor de meest luidruchtige, maar de glorieuze stam van gamsters, zoals ze zichzelf noemden, was nog steeds een bosrijk: formeel, koning Hlups was het hoofd van allen. Hlups was zo oud dat zijn beheren werd gereduceerd tot het voeren van duiven, plechtig zwaaien met zijn poot bij parades en het maken van toast op de algemene feestdagen van gamsters, waar na een aantal glazen bruis met honing, viel hij in slaap, leunend zijn hoofd op de schouder van een gamster of knuffelen tot zijn warme en pluizige zijkant. De oude koning was niet schadelijk en eerlijk op zijn eigen manier, dus in het dorp werd hij geliefd en gehouden als een oude en zoete traditie.

Vandaag, oude Hlups voelde plotseling een golf van kracht, blijkbaar, de ochtendoefeningen, die hij had geoefend voor een week en de weigering van ochtendkoffie begon te beïnvloeden. Hlups voelde jeugdige energie en jeugdig enthousiasme en wilde praten en speculeren, dus na het horen over Vosje's schandalig gedrag, bood hij zich aan om aanklager te worden en beloofde hij iedereen vandaag gerechtigheid te tonen en lokale wetten te onderwijzen. Nu stond hij in een cirkel van gamsters en van tijd tot tijd opgewonden bewoog van plaats naar plaats, leunend op een stok.

- Het woord is aan de aanklager. - heeft het de voorzitter aangekondigd en sloeg met zijn hamer.

- Ik laat de mensen niet denken dat gamsters dieven zijn. - schuddend met zijn stok, die hij noemde niets anders dan een staf, plechtig aangekondigd Hlups.

- Ja! Je hebt gelijk, Hlups! Juist! - sommige dieren waren het ermee eens.

- We dienen mensen al vele eeuwen, het vinden en teruggeven van waardevolle spullen en schatten, en niet het stelen ervan! – ging de koning verder. De toch al droevige Vosje achterin de speelgoedauto bij deze woorden werd nog depressiever.

- In het algemeen, mijn suggestie is om Vosje uit de zoektocht naar kostbaarheden voor een maand, als een fervent onruststoker, uit te sluiten!

Een stel gamsters zoemden, bespraken het voorstel van de koning.

- Het woord is aan de verdediging. – aangekondigd de voorzitter van de vergadering en klopte met zijn hamer.

- Vosje, natuurlijk, is schuldig, - hoffelijk begon Jumbo, een zeer charmante gamster en een oude vriend van Vosje, - en hij verdiende straf, maar niet zo streng! Immers, Vosje zelf bekende zijn wandaden, zeer berouwvol en belooft nooit meer zoiets te doen! Niet waar, Vosje? - vroeg het Jumbo.

De schuldige gamster knikte serieus en bleef knikken de hele tijd, terwijl de gamster society luid, luidruchtig en compromisloos bespraken wat voor soort straf te passeren. Iemand steunde Hlups, velen stonden aan de kant van Jumbo.

- Stop met knikken, je hoofd zal er binnenkort af vallen, - de voorzitter heeft eindelijk Vosje bewegingen gestopt. Wat was het oordeel van de grote stam van gamsters?

- Roll in hout hars en... – begon de gamster met de snor.

- Stop daarmee! - de burens hebben hem laten zwijgen.

Een ronde en goed gevoede gamster met een mollige snuit kwam uit de menigte, bewoog zijn wangen, nam lucht en luid aangekondigd:

- De grote stam van de gamsters besloot Vosje een week en twee dagen uit van de zoektocht naar kostbaarheden uit te sluiten!

- En rol in hout teer! – zei weer de gamster met een snor.

- Ja, hou eindelijk je mond! - de omringende dieren mompelden naar hem.

- Dus, een week en nog twee dagen schorsing, - vat de voorzitter samen. - De beslissing is genomen. De vergadering is afgesloten. Dank aan iedereen, iedereen is vrij, - de gamster in een zwart gewaad klopte met zijn hamer, zette hem neer en schudde zijn poot vermoeid - de hamer was vrij zwaar.

Bewoners begonnen zich te verspreiden en bespraken het vonnis. Beschaamd sprong Vosje uit de truck op de grond.

Vrienden klopten Vosje sympathiek op de schouder, maar wat kon men doen - hij verdiende het. De droevige gamster zwierf zonder zijn hoofd op te heffen en op zijn oren te drukken. Even later overhandigden hij en Chupks de gevonden kostbaarheden aan de oudsten en konden, net als de hele stam, tot de ochtend rusten. Vosje ging naar zijn huis en zuchtte zwaar op de weg, eraan herinnerend dat hij nog niet zo lang geleden al was berispt voor een misdrijf, als gevolg waarvan koning Hlups leed, en Vosje kreeg de bijnaam "Shubert".

Hoofdstuk 4. Muziek en Schubert

Het verhaal met Schubert was als volgt. Eens reisden Vosje en zijn vrienden Jumbo en Chupks door het bos op zoek naar verloren dingen. Het was een fijne dag, misschien was het een weekend of zelfs een feestdag voor de mensen, dus de vangst van verloren waardevolle spullen beloofde groot te zijn. De vrienden hoefden niet lang rond te zwerven, al snel zagen of hoorden ze een grote groep vakantiegangers. De gamsters volgden het geluid en verstopten zich in de struiken aan de rand van de open plek, waar de circus acteurs van het reizende circus een luidruchtige en leuke tijd hadden. Ze maakten grapjes, lachten, dansten en braadden iets op het vuur. Prachtige en melodieuze geluiden stroomden uit een ongekend apparaat dat op de kofferbak van een auto stond en veel vakantiegangers bewogen zich op het ritme van de muziek.

Vrienden vonden het leuk, ze luisterden naar muziek en keken mensen met interesse aan. En er was iets te bekijken! De tovenaar vermaakte zijn collega's met het werk van een grote magneet en ontbrandde de vlam met een dik vergrootglas. En dat heeft hij gedaan met hulp van het concentreren van een straal van zonlicht op een oppervlak. De clown experimenteerde met reagentia, produceerde luide pops, kleine explosies en blies veelkleurige waas. De entertainer reciteerde prachtig gedichten uit boeken en de acrobaat bespoot van een brandblusser, het regelen van een schuim partij.

De groep mensen had plezier voor een zeer lange tijd en begon zich klaar te maken om naar huis te gaan in de late middag. Vakantiegangers waren erg moe en pakte dingen in een haast in. Tot slot, een paar auto's vol met mensen verlieten de open plek en redden naar de stad. Ze hebben redelijk veel uitlaatgassen achtergelaten.

Als de rook en het stof van de auto's zich verspreidden en het lawaai van hun motoren vervaagde, zagen de gamsters-vrienden dat de vakantiegangers een platenspeler en een doos met magneten, reagentia, boeken en een brandblusser in de open plek waren vergeten. De gamsters overlegden kort en besloten om de platenspeler en alle andere dingen naar het dorp mee te nemen, hoewel waren ze vrij zwaar. Na lange, pijnlijke voorbereidingen, met inbegrip van een warming-up, de bouw van een brancard, een lange lading van dingen, evenals na een even pijnlijke weg, werd de zware lading uiteindelijk geleverd aan het dorp. Daarna, door de manier waarop, Vosje dacht aan een auto met een laadbak en hoe het eindigde voor hem, weten we al. De kostbaarheden werden plechtig neergelegd in het midden van de centrale open plek. De hele stam gamsters kwam rennen om de wondertechniek te zien! Last hobbled de oude Hlups.

Hlups had een oude kroon op zijn hoofd, uit een blik gesneden en strak over de bovenkant van zijn hoofd getrokken. Eens werd Hlups gekroond en sindsdien is hij niet in staat geweest om de kroon af te nemen - het zat stevig op zijn hoofd, als een trouwring aan een dikke vinger. In het begin wilden Hlups de kroon niet afdoen en later vergat hij gewoon dat hij hem droeg.

Door het feit dat de koning altijd in zijn kroon was, zijn veel gamsters al begonnen te vergeten hoe Hlups eruit zag zonder de kroon. Sommige onaardige tongen beweerden dat Hlups zou worden begraven in de kroon en een nieuwe zou worden gesneden voor de nieuwe koning. Andere bijzonder hatelijke tongen beweerden dat Hlups niet zijn kroon afdoet ook wanneer hij naar bed gaat of in de badkamer wassen. En een gamster beweerde dat hij zag hoe Hlups eenmaal nam de kroon af, keek in de spiegel en ... herkende zichzelf niet!

-Eh-khe-khe-heh," - Hlups hoestte en prikte een knoestige stok in de richting van het muzikale apparaat: - wat voor soort wonder apparaat is dit? Deze... Uh-uh... een tractor? Of ahem... een gloeilamp?

Hoewel de koning Hlups oud was, pronkte hij graag met zijn kennis van wetenschap en technologie en stak hij deze kennis op alle mogelijke manieren uit, maar niet altijd op tijd en vaak op het verkeerde moment.

Vosje, Jumbo en Chupks bruisten rond de speler.

- Nu laten we je een prachtige attractie zien! Een ongekennde show! - aangekondigd Vosje met de stem van een ervaren entertainer. Verre karmozijnrode wolken verscheen achter hem en ergens een bange vogel schreeuwde in paniek. Hlups's hart sloeg een slag over met voorgevoel, maar nieuwsgierigheid bleek sterker te zijn dan het instinct van zelfbehoud en de oude koning besloot te blijven. De stam, die onophoudelijk naar de uitrusting keek en schuchter glimlachte in afwachting van een wonder, begon voorzichtig te applaudiseren.

- Ik lanceer het! - schreeuwde Vosje en drukte op de knop.

De platenspeler begon de plaat te draaien, eerst kwam er een sissend geluid uit de luidspreker en toen een knisperend geluid. De stam, strekte hun nek uit en hield hun adem in, onderzocht het wonderapparaat. De kleinste gamsters klommen op lage bomen in de buurt en hingen aan de takken als vreemde vruchten.

- Ik kan niets zien of horen! - de dove Hlups kwam dicht bij het apparaat en legde zijn poot tegen zijn oor, luisterend.

Waarschijnlijk kwam hij te dicht bij de magneet die naast de speler lag, en een krachtig magnetisch veld trok plotseling de kroon aan en tegelijkertijd het hoofd van Hlups, tegelijkertijd met de vurige muziek die uit de speakers stroomde.

Het zag er nogal vreemd uit: er was net Hlups geweest – en plotseling er was geen Hlups, of beter te zeggen zijn hoofd, die onweerstaanbaar tot de magneet was aangetrokken, samen met de kroon ergens naar beneden en naar de zijkant. Niet in staat om te gaan met de machtige kracht, onder de verbijsterde blikken van zijn onderdanen, Hlups wanhopig verzet in een poging om recht te zetten. Dolblij met zijn ogen rollen en van de spanning puffen, probeerde de oude koning uit het veld van actie van de magneet te komen. Maar de machtige kracht liet niet los en de stam keek in fascinatie toe hoe Hlups zijn poten trilde, in een poging om zichzelf te bevrijden. De muziek bleef luid klinken en van buitenaf leek het als Hlups danste, zwaaide met zijn toverstaf, bewoog zijn lichaam en zo nu en dan stak zijn staart uit, terwijl het harken van de grond met zijn poten op de maat van de muziek.

- Blijkbaar heeft de oude man besloten om een dansje te dansen! – gaf iemand commentaar en applaudisseerde goedkeurend.

- Draai rond, oude man! Koningen zijn altijd jong. Jonge gamsters waren trots op de behendigheid van hun oudere en schreeuwden van verrukking. Op een gegeven moment konden de spieren van Hlups er niet tegen en de oude koning werd krachtig aangetrokken door de magneet.

Sommige van de dieren begonnen te beseffen dat er iets mis was met Hlups en de dappersten renden naar de koning. Op de klanken van een vrolijke ballade over de liefde werd de ouderling met een touw vastgebonden en met moeite van de magneet afgehaald.

Jumbo en Chupox sprongen op de platenspeler om hem te stoppen, maar de draaiende plaat pakte en draaide ze allebei. Om niet tegen de pick-up hendel te botsen, begonnen Jumbo en Chupks er als renpaarden over te springen. Uiteindelijk slaagde Chupks erin om het apparaat en het record te stoppen, nadat de laatste akkoorden waren uitgegeven.

Hlups stond op met een kreun en stak zijn tong uit in uitputting, wees zijn vinger naar Vosje.

— U... hy-y-y-y... Hoe jij... hy-y-y-y... Schubert! - Hlups kon niet op adem komen en noemde in irritatie Vosje een woord dat lijkt op de achternaam van een beroemde componist. - Geen shows meer, Schubert! – uiteindelijk Hlups ademde uit, schudde zijn stok en moe dwaalde naar zijn huis.

De stam keek Hlups met een sympathieke blik. Sinds die dag is de wilde dans van de oudere voor altijd uitgesteld ter nagedachtenis van de gamsters en is de prachtige bijnaam "Shubert" was voor Vosje vastgelegd.

Hoofdstuk 5. Redding van Homka

De week van Vosje's schorsing van de zoektocht naar kostbaarheden was begonnen. De gamster was erg verdrietig en verveeld. Om hun vriend niet zo verdrietig te maken, bezochten Chupks en Jumbo

hem vaak. Eenmaal (op de allereerste dag van schorsing), tijdens dergelijke bijeenkomsten, ging het gesprek van de kameraden over Homka, de huis hamster van Sofia.

- Hij was erg vriendelijk, - zei Chupks, - maar een beetje vreemd. Hij nodigde me uit om op bezoek te komen en zei dat hij heimwee naar zijn echt huis. Ik vraag me af wat hij daarmee bedoelde?

- Natuurlijk het bos! - verklaarde Vosje afdoende: "hij is een beest, toch?"

- Jawel, het beest, - knikten Chupks en Jumbo in overeenstemming.

- En waar leven de dieren? - zette Vosje de redenering voort.

- Waar? - vroegen het de vrienden.

- In het bos!

- Dat klopt, Vosje! - de andere gamsters waren het ermee eens. - Je schittert met intelligentie en eruditie zoals altijd!

- En jij zegt dat hij in een kooi wordt vastgehouden? - vroeg Vosje, blij met de lof.

- Dat klopt. En ze laten hen rondrennen in een wiel. Wat voor een aanfluiting!

- Het betekent dat hij een gijzelaar is en hij wordt ook gepest! Het is noodzakelijk om de hamster uit gevangenschap te redden! Hij verdiende zijn vrijheid! - Vosje was geïnspireerd.

- Vrijheid! - zijn vrienden steunden hem met luide uitroepen en bereidden zich voor op een bevrijdingscampagne. Na het verzamelen van de benodigde apparatuur, keerden de vrienden terug naar de open plek waar hun ontmoeting met Homka gisteren plaatsvond. Ze stonden een tijdje bij de rivier, op de plaats waar de kooi stond. Aan zijn gevoelige neus snuffelend, ving Chupks het subtiële, maar nog steeds zwevend in de lucht, de geur van de hamster en hem volgend, gingen ze naar de stad met een lichte draf. Het spoor ging meerdere malen verloren, maar Chupks vond het altijd weer en tegen de tijd dat de eerste sterren aan de hemel oplichtten, bereikten de vrienden de stad. Veel nieuwe en onbekende geuren verschenen in de lucht, maar het spoor van de Homka werd duidelijker.

- Volg mij! - Chupks leidde zijn vrienden. Ze trekken zwarte korte broek aan en plakken schoensmeer op hun gezicht om op te gaan in de duisternis van de nacht. Stil en behendig, gingen ze in het donker, verborgen in de afvoer en kozen verlaten steegjes. Uiteindelijk kwamen de gamsters naar een mooi huis met twee verdiepingen.

- Hier! - prikte met zijn poot Chupks, wijzend naar het open raam van de tweede verdieping.

- Vrijheid! - Jumbo begon te schreeuwen, maar Vosje klemde zijn poot op zijn mond.

- Wat doe jij? We zitten in een hinderlaag, het is een geheime bevrijdingsmissie!

- O, sorry, - antwoordde Jumbo verward.

Het geheimzinnige trio benaderde het gebouw.

De gamsters wikkelden de touwen met haken af die aan hen waren gebonden en op de vensterbank van de tweede verdieping werden gevangen. Ze klommen behendig en snel in de touwen en klommen in het raam. Eenmaal binnen zagen de vrienden bij het licht van de maan een grote kooi waar onder andere een bed was waarop een hamster zoet sliep. Aan de andere kant van de kamer was er nog een kooi — met een papegaai en tegen de muur was er een groot aquarium met vissen. De papegaai staarde verbaasd naar de gasten. Jumbo zette zijn vinger tegen zijn mond.

- Stil, vogel! Wees niet bang, we redden jou ook!

Twee gamsters daalden met een touw van de vensterbank de kamer in, Vosje en Chupks openden de kooi van Homka en brachten de hamster rustig over op de deken die ze hadden meegenomen. Toen zijn vrienden hem op touwen naar het open raam begonnen te tillen, deed iemand het licht achter de deur aan en voetstappen werden gehoord.

Vrienden haastten zich. Snel trekkend het touw met zijn poten, Jumbo nam de lading op de vensterbank en nogal onuitwisbaar sloeg de bundel met de hamster naast hem.

- Kaas, - mompelde Homka in zijn slaap en geeuwend, rolde aan de andere kant.

Vosje en Chupks zijn al op de vensterbank geklommen als de voetstappen buiten de deur zijn luider geworden.

- We komen terug voor jou, vogel! En voor jullie, gevangene vissen! - Jumbo moedigde de "gevangenen" aan en verzamelde zijn poot in een vuist en riep uit: "Vrijheid!"

Met deze woorden gooiden de gamsters een bundel met Homka vastgebonden met touwen uit het raam en sprongen achter hen aan.

- Vrijheid, - antwoordde Roosje de papegaai met een verbijsterde knik. De vissen in het aquarium vonden niets te zeggen en waren verbijsterd tot stilte.

De vallende bundel met de hamster stopte letterlijk door een haarbreedte van de grond, hangend aan de touwen en zwaaiend. De gamsters daalden behendig achter hen aan, wikkelden de touwen af en sleepten de deken achter hen aan. Ze wilden Homka niet van tevoren wakker maken en planden hem alleen in het bos tot bezinning te brengen, waardoor het dier een aangename verrassing zou zijn — hij viel in gevangenschap in slaap en zou in zijn echte huis wakker worden.

In het licht van de maan bereikten ze de rand van het bos. Na de hamster wakker te hebben gemaakt, bereidden de vrienden zich voor om hem te informeren over de langverwachte vrijheid.

- Wakker worden, vriend! - Vosje gaf de hamster een schouderklopje.

- Je bent vrij! – aangekondigd Chupks, trots op zichzelf en zijn act.

- Vrijheid! - Jumbo schreeuwde uit de grond van zijn hart en sprong op van vreugde.

- Sorry? - de hamster vroeg slaperig, wrijven zijn ogen met zijn poten, - wat?

Homka strekte zich uit, gaapte, zag de gamsters, keek om zich heen en staarde verbaasd.

- Waar ben ik?! Wie zijn jullie?! Waar is mijn kooi?! – schreeuwde de hamster.

- Maak je geen zorgen, we hebben je gereed! – Vosje begon hem te kalmeren.

-Jij bent nu veilig! – ging Chupks akkoord.

- Rennen, vriend! Je bent vrij als de wind in het veld! - Jumbo plechtig geproclameerd en wees met zijn poot in de ondoordringbare duisternis van het bos. Het treurige gehuil van een wolf werd in de verte gehoord.

- Rennen?! – vroeg Homka. – Waar naar toe? Waarom Rennen?!

"Ze zullen me het bos in drijven en me opeten, - flitste in zijn hoofd. - Tot ziens, Roosje! Maar ik geef niet op zonder te vechten, jullie kunne me niet met jullie blote poten pakken!" – dacht de hamster heldhaftig.

- Ren naar het bos, naar je echte thuis! – herhaalde Chupks welwillend. - Je zei zelf dat je heimwee had. Weet je nog, op de open plek bij de rivier? Ik ben Chupks de gamster, ken je me nog?

-Oh-oh-oh, - kreunde Homka, met zijn snuit vastgeklemd met zijn poten, mijn echte thuis is in de flat! Ik smachtte toen naar hem.

- En we dachten dat je een gevangene was. - Vosje was verrast. - We besloten dat het veilig voor je in het bos zou zijn.

- Is het veilig?! 'S nachts midden in het bos?! Ja, ik word verslonden door roofdieren!!! Dan blijven geen bandjes meer van mijn broek over!!! – piepte de hamster wanhopig.

Homka begon wat mensen vaak een driftbui of paniekaanval noemen. Gamsters begonnen hem op alle manieren te kalmeren, en geloof me, het kostte veel moeite.

Uiteindelijk lukte de vrienden Homka te kalmeren en hij vertelde hen het verhaal van zijn leven.

De hamster werd getemd door mensen als een kleine jongen, en voor zo lang als hij zich kon herinneren, werd zijn leven doorgebracht in zijn kooi. Het meisje Sophie, die voor de Homka zorgde, was vriendelijk en verwende de hamster vaak met verschillende lekkernijen. Ook in de kamer met de hamster woonde een papegaai Roos, waar hij heel veel van hield, en stille vissen in het aquarium. Homka was erg blij met zijn leven en wilde het helemaal niet ruilen voor het leven van een wild en hard bos beest.

- Vrienden, ik waardeer jullie bezorgdheid voor mij, maar ik smeeek jullie - breng me terug naar het huis! Mijn baasjes slapen nog en als ik morgen in de kooi ben, zal niemand mijn afwezigheid opmerken! – vroeg Homka het aan zijn nieuwe vrienden.

Zwaar zuchtend, sleurden de vrienden terug naar de stad met Homka en tegen middernacht waren ze weer op de plaats.

Metalen haken rammelden weer op de vensterbank, Vosje en Chupks klommen naar de tweede verdieping, en Jumbo, die beneden bleef, bond een touw om de dikke taille van Homka en de gamsters aan de top begonnen hem op te tillen. De hamster zelf kon door een te comfortabel leven zonder fysieke inspanning niet in de touwen klimmen. De hamster werd snel naar boven gesleept en zijn vrienden namen hem mee naar de kooi.

De papegaai Roosje ontmoette hen met een kalme blik, deze nacht kon niets meer haar verrassen.

- Sorry, Homka! Sorry, vogel! - overstuur door de mislukte redding, zei Chupks droevig.

- Ja, Homka, we trokken te snel conclusies, we dachten dat het slecht ging met jou hier! - Vosje was het moedeloos mee eens.

- We dachten dat je gevangen zat, we wilden je vrijheid geven! – heeft Jumbo toegevoegd.

- Vrienden! Kijk maar hoe ik leef. Is het mogelijk om hier niet blij mee te zijn? - riep Homka en stak een kleine lamp aan in de kooi.

Vosje, Jumbo en Chupks waren verbijsterd door de ongekende luxe Homka had het meest comfortabele huis waar men alleen maar van kon dromen.

In de kooi, naast het tapijt op de vloer gelegd, was er een kleine bank, een fauteuil, een kledingkast, een spiegel, een wastafel, een loopband, en zelfs bloemen in kleine potten. Er waren foto's van landschappen op de muren en de hele kooi zag eruit als een klein gezellig appartement. Vosje, Jumbo en Chupks happen van vreugde: natuurlijk zou Homka zo'n leven niet willen ruilen voor een wild bos leven.

- Er is alles in mijn leven! - zei Homka. En, na een pauze, zuchtte hij: - behalve mijn eerste liefde - Buska.

Homka zuchtte opnieuw en liet zijn vrienden een foto zien van een schattige hamster in een rok en met zelfgemaakte vleugels op haar rug.

- Op een dag zag Buska een vliegtuig met de inscriptie "Airbus" en besloot dat zij ook een AirBusja was, maakte zichzelf vleugels en sindsdien hebben we haar niet meer gezien... – eindigde Homka droevig en wees naar een grote poster op de muur, die een prachtig wit vliegtuig met een felrode inscriptie "Airbus" afgebeeld.

Ze zaten een tijdje op de bank, namen een pauze, maar het was tijd om naar het bos terug te keren. De gamsters namen afscheid en stonden op het punt weer uit het raam te springen toen Homka hen tegenhield.

- Ik ben jullie dankbaar dat jullie zorgen maakten over mij. En ik wil niet dat jullie verdrietig weggaat. Mijn bos broeders, ik heb besloten om een afscheidsvoorstelling voor jullie te presenteren! verklaarde Homka.

- Show? – vroeg Vosje voorzichtig.

- Ja, een show! - de hamster knikte vrolijk en schudde zijn wangen.

- De laatste show die we zagen is voorbij... nogal dubbelzinnig! – aarzelde Jumbo.

- Maak je geen zorgen, alles komt goed! - verzekerde hen Homka.

Homka nam een puntige hoed en een cape met sterren uit de kast, trok een outfit aan en zette toen een kleine grammofoon aan. Muziek werd gehoord.

- Ap!- riep Homka luid uit, als een echte circusdierentemmer.

Met deze woorden stak Roosje haar poot uit de kooi, opende het slot op de deur, vloog naar buiten en zat op de zitplaats naast de hamster.

- Ap! – gaf Homka het bevel weer. En de papegaai vloog naar een andere zitplaats.

- Ap! - en Roosje deed een salto.

Homka riep " Ap!"opnieuw en de vissen sprongen uit het aquarium, draaide zich om in de lucht, en dook terug in het water.

Het was zo geweldig dat Vosje, Jumbo en Chupks vrolijk begonnen te lachen en luid applaudisseerden en ze waren hun mislukte poging om de hamster te redden vergetend.

Vrienden lachten vooral om de truc, waarbij Homka een bal in zijn zak stopte en na een lichte klap op de achterkant van het hoofd deze bal uit zijn mond nam. Lange tijd toonde Homka verschillende trucs, vermakelijk voor de gamsters en als het tijd was om afscheid te nemen, wilden de bosbewoners niet vertrekken - ze vonden het zo leuk. Het was tijd om naar huis te gaan. Homka knuffelde zijn nieuwe vrienden en wenste hen het allerbeste. Vosje, Jumbo en Chupks nodigden Homka opnieuw uit en tekenden een kaart van de weg naar hun dorp. Na afscheid te hebben genomen en zich weer aan de rand van het bos te hebben bevonden, waren de gamsters het erover eens dat de mislukte reddingspoging een circusvoorstelling waard was. Lange tijd na dit incident vermaakten de gamsters hun vrienden van de stam met verschillende circustrucs die ze bij Homka thuis gezien hebben. Eens tijdens een truc slikte Chupks een bal en alle waren ervan verschrokken. Na deze gebeurtenis trekken de gamsters conclusie en proberen ze nu zo zelden mogelijk vreemde voorwerpen in hun mond te stoppen.

Hoofdstuk 6. Schatten van de gamsters

Het was een zware, lange, maar succesvolle dag voor gamsters-zoekers. Chupks, Vosje en Jumbo stonden bij dageraad op en dwaalden door het bos, het verzamelen van kostbaarheden verloren door mensen overal, totdat de hemel oranje in de verte en de enorme bal van de zon begon langzaam weg te drijven achter hoge bomen in het westen.

De schoudertassen van Chupks, Vosje en Jumbo waren tot de rand gevuld met gevonden dingen.

- Naar het dorp? – vroeg Jumbo, veegde de even vochtige vacht op zijn hoofd met een zweterige poot.

- Ja, graag - zei Chupks, - om korte broeken te drogen.

Het trio van vrienden wilde naar het dorp van de gamsters gaan en stampte naar het juiste pad en lieten de pootafdrukken in het dikke gras. Ze waren er over een kwartier. Na het passeren van de bewakers bij de ingang van het dorp en wandelen langs de hoofdstraat, de vrienden kwamen naar het huis van Hlups. De leider zat op de veranda gewikkeld in een deken, met een thermometer onder zijn arm en het drinken van iets stomen uit zijn beker. De oudere zag er niet goed uit.

- Aan wie moet ik de kostbaarheden geven? – vroeg Chupks, klom op de veranda en liet de tas van zijn schouder vallen.

- Oh, brengen jullie alle schatten vandaag naar de lommerd kluis, ik voel me niet goed, - beantwoord Hlups met een hees stem. - de schatbewaarders zullen wachten, ze zijn vanochtend al aan het werk.

Gamsters noemde de kluis met kostbaarheden met een vreemd woord "pandjeshuis". Gamsters wisten dat mensen in steden heel vaak hun kostbaarheden naar een pandjeshuis brengen en dachten dat dit de meest betrouwbare opslag was. In navolging van mensen gaven bosdieren deze naam aan een grote grot onder de grond. Iedereen in de kluis kende de lokale schatbewaarders door de bijnamen Geld-Schmeld en Schat-Schmat, omdat ze deze woorden heel vaak gebruikt hebben. Ze waren zo oud en wijs als Hlups en ze waren zeer verantwoordelijk voor hun werk, zoals we straks zullen lezen.

De gamsters verlieten het voorportaal van Hlups, wensten hem een spoedig herstel en gingen naar de grot waar de schatkist van de gamsters was bewaard. De ingang van de grot was gelegen in een hoge heuvel die het dorp van gamsters tegen de noordenwind beschermd. De vrienden begroetten de gamsters-bewakers bij de ingang en liepen door een lange, kronkelende gang die ondergronds gaat. De gang leidde naar een hoge en brede hal.

In de hal, tegen de muur, was er een tafel bezaaid met dikke boeken, waar twee oudere gamsters zaten. De ene was kort en mollig, de andere lang en dun met mooie bakkebaarden. Beide gamsters droegen een bril.

- Groeten aan de ouderlingen! – begroeten de gamsters.

- Hallo, jonge hard werkers, hebben jullie geld-schmeld, ringen-mingen, oorbellen-merribellen meegebracht? – begroette een van Geld-Schmeld vriendelijk.

Zonder zijn ogen van de boekhouding af te houden, knikte de mollige Schat-Schmat. - Wat hebben jullie gebracht?

- Een heleboel dingen, - zei tevreden Vosje en de vrienden begonnen te gieten de kostbaarheden die ze hadden gebracht op de vloer van de grot.

- Zouuu, we zullen het zien, we zullen het tellen, we zullen het evalueren, we zullen het op de planken zetten, - Schat-Schmat nam een vergrootglas van de tafel en begon de prooi te onderzoeken.

- Kartonnen doos, één stuk! De ketting van zilver, gescheurd, één stuk! De krant "Tranistation's bode", verfrommeld, een stuk! Een metalen broche, één stuk! Chocolade in een verpakking, twee keer afgebeten, van verschillende kanten, een stuck! – Schat-Schmat heeft de gevonden kostbaarheden vermeld.

- Hoe kan dat zijn dat chocolareep gebeten is?! – schreeuwden Jumbo en Chupks.

- Ja, klopt! Gebeten, en te oordelen naar de afdruk van de tanden, een tand is beschadigd! – antwoorde Schat-Schmat kalm.

Jumbo en Chupox keken naar Vosje, omdat een van zijn tanden beschadigd was of liever gezegd een stuk van de tand was afgebroken.

- Een chocola met noten en rozijnen is zo heerlijk... – ging Vosje janken.

Jumbo en Chupox begonnen richting Vosje te gaan met de bedoeling hem een klap op zijn achterhoofd te geven, maar Vosje merkte een kleine geheime deur op en begon terug te gaan, in een poging het te ontsnappen. De deur was oud, verlaten en zag er mysterieus uit.

De ouderen merkten deze Vosje's beweging te laat op.

- Stop daar!... - riep Schat-Schmat.

En Geld-Schmeld keek gewoon in doofstomme verschrikking en liet per ongeluk zijn vergrootglas vallen.

- Oh, wat zei je? - Vosje draaide naar het geluid, maar toen kwamen Jumbo en Chupks, die elkaar inhaalden, struikelden, vielen op Vosje en het hele trio viel in het gangpad. De deur sloeg achter hen en het is heel donker geworden.

- Daar bevindt zich een verlaten doolhof. – bleef Geld-Schmeld schreeuwen, maar het was al nutteloos: de deur afgesneden vrienden van de buitenwereld.

In het donker zetten de gamsters een paar stappen vooruit, dan weer terug, maar ze konden de deur niet meer vinden, hoe erg ze de muren van de kerker ook voelden.

- Wat gaan we doen? – vroeg Chupks stilletjes. Hij was duidelijk bang.

- Er gloeit iets, laten maar ons naar het licht gaan. Dan gaan we zien wat voor licht het is, - antwoordde Vosje.

De vrienden liepen door het doolhof in het donker, stuitend op spinnenwebben die overal in overvloed hingen. De gamsters spugen en zwaaiden de spinnenwebben weg en bleven schreeuwen en kreunen.

- En stellen jullie voor, - zei Jumbo bedachtzaam, - wat gaan we doen als zijn er enorme spinnen, slangen en vleermuizen die hier leven. Vergiftigde vleermuizen...

- Er bestaan geen vergiftigde vleermuizen, - bezwaar Vosje.

- Als ze op je hoofd springt, dan zullen we erachter komen, - antwoordde Jumbo onheilspellend.

- A-a-a-a-a-a! - de gamsters schreeuwden samen en renden door het doolhof.

Ze renden als een orkaan, duiken in eindeloze bochten en steeds verder weg van de deur. Uiteindelijk kwamen de gamsters op een dood spoor en stopten om op adem te komen.

- Er was een monster, ik zeg het jullie zeker! - Jumbo piepte en hijgde naar adem.

- Ja, ik zag het ook! – ging Chupks akkoord.

- Er was daar niets!

- Oh, nou, - zei Chupks. – laten maar ons hier weggaan. Trouwens, waar zijn we?

- Ik denk dat het een oud doolhof systeem dat zich uitstrekt onder ons dorp, - antwoordde Jumbo. - Er moeten meerdere uitgangen zijn. We zullen er snel een daarvan vinden...

- Ik heb dorst, - klaagde Chupks. – Ik wil limonade.

- En ik wil eten! – heeft Jumbo toegevoegd.

De vrienden renden weer, zonder hun benen te voelen. Bochten en gangen vervingen elkaar. En toen Vosje dacht dat hij de hele dag had gerend, botste hij plotseling tegen Jumbo's rug en Chupks vloog hem van achteren aan. Gamsters vielen op de grond.

- Waarom ben je gestopt? – vroeg Vosje Jumbo die onder hem lag.

Maar toen keek hij op en zag dat een zonnestraal door een scheur in het plafond brak.

- Til me op, ik zal de doorgang verbreden, - bood Jumbo aan. De gamsters stonden op, Jumbo klom op de schouders van Chupks en begon met zijn poten op de scheuren te plukken. Kluiten van de aarde vlogen naar beneden en dan een gesloten kist viel met een crash, het openen van de doorgang naar het licht van de gamsters.

- Een schat? - Chupks was een beetje verrast.

- Waar komt zij vandaan? – vroeg Vosje zich af. - Onze voorouders harken de hele buurt twee eeuwen geleden op.

- Het maakt niet uit, we nemen haar met ons mee, - zei Jumbo. - Chupks, lift me evertjes.

Chupks gooide de kleine gamster omhoog en Jumbo vloog in de gevormde tunnel. Met hardnekkige klauwen, pakte hij een richel, trok zich omhoog en klom uit in de doorgang die voor hem geopend. En hij

vond hemzelf in de keuken van de koning Hlups. Hlups's kleinzoon zat op de vloer, naast de open haard, waar een bevuilde Jumbo net was geklommen en speelde met kegels.

- Schat, waar is opa? – vroeg hem Jumbo.

- Iedereen ging weg. Op zoek naar verloren gamsters in het doolhof. Er is niemand in het dorp.

- Is er nog iemand verdwenen in het doolhof? - Jumbo was verrast. Arme duivels. - Schatje, geef me alsjeblieft een touw.

Hlup's kleinzoon bracht een touw en Jumbo liet het in het gangpad. Allereerst tilde de zuinige gamsters de kist naar de oppervlakte en pas toen stonden ze zelf op.

Ze stonden in het midden van de keuken, niezen en schudden zich af, toen de voordeur sloeg en een moment later Hlups kwam de kamer in. Zijn neus was rood en er was nauwelijks een kompres op

zijn hoofd. - En we zoeken jullie overal in de kerker!

- Ja, we hebben onszelf al gered, - antwoorden de gamsters verward.

- Opa, we hebben een schat gevonden! – pochte de kleinzoon.

- Dit is de kist met mijn eerste schatten. Ik ben hen 25 jaar geleden kwijtgeraakt.

Hlups streekte zachtjes de schatten kist, opende het deksel, hij en zijn kleinzoon gingen zitten op de grond en begonnen de oude schatten te onderzoeken. En Vosje, Chupks en Jumbo veegden het zweet van hun wenkbrauwen, dronken het water en gingen op zoek naar alle andere bewoners van het dorp, om hen te vertellen dat ze gevonden waren en dat het niet meer nodig was om ze te zoeken.

- Hé, jongens! Wanneer gaan jullie leren om naar de ouderen te luisteren? Is het verhaal van de ongehoorzaamheid van vorige week niet genoeg voor jullie?

De gamsters zuchten samen en sleepten treurig naar de uitgang - ze herinnerden zich goed hoe het verhaal eindigde toen ze ongehoorzaam waren aan hun ouderen.

Hoofdstuk 7. Hoe Vosje, Chupks en Jumbo hun ouderen ongehoorzaam waren

Op een dag ontmoetten Vosje, Chupks en Jumbo elkaar op het centrale plein van het dorp. Chupks was enthousiast een appeltje aan het eten, Jumbo was zorgvuldig een grasspriet aan het bijten, en Vosje stond gewoon met zijn poten in de zakken van zijn broek en dacht waar hij een lolly kon krijgen.

Plotseling kwam Vosje met een heel interessant idee.

- Vrienden! Ik begrijp niet waarom we de schatten moeten overhandigen aan onze pandjeshuis brengen, waarom we ze niet meteen naar mensen brengen kunnen en ze aan hen geven zodat ze kunnen zien wie ze brengt?

Chupks stopte even met kauwen, en Jumbo zei: "Omdat de ouderen het bevelen hebben, wat betekent dat het gedaan moet worden!".

- Maar dan krijgen we veel lekkers van mensen en mensen gaan ons ook loven! - Vosje hield vol.

- Laten maar ons naar de koning Hlups gaan, hij zal alles uitleggen! - eindelijk gekauwd zijn appel Chupks.

- Kom op, als hij met zijn uitleg begin, dan blijft hij tot de avond praten. – zeurde Vosje.

- Laat maar ons inderdaad naar de koning gaan. Hij zal het je zeker vertellen! - Jumbo steunde zijn vriend.

De vrienden gingen naar het huis van de koning Hlups, niet luisterend naar Vosje's mopperen en zeuren.

Voor het huis van koning Hlups, de gamsters gestopten en opgeruimd zichzelf, omdat de koning niet graag slordige gamsters en kon licht met een staf voor onzorgvuldigheid in kleding of kapsel kloppen.

Chupks klopte op de deurklopper en een minuut later was het schuifelen van slippers in het huis te horen. De deur zwaaide open en koning Hlups verscheen op de drempel. Hij droeg een oude armoedige mantel, korte broek een gehavende tinnen kroon gekroond zijn hoofd en in zijn poten Hlups hield een staf - een kromme lange stok.

- Waat hebben jullie voor mij meegebracht? - De koning glimlachte liefdevol naar de gamsters. - Misschien stuurden je moeders me een stuk zoete kaas of een kan aardbeienjam?

- Nee, Majesteit. - Chupks stapte naar voren. - We hebben je advies nodig!

- Nou, advies is advies! - de koning raakte meteen verveeld en hoestte, schudde lichtjes zijn hoofd, waardoor de kroon ging ringen. - Hou het kort en ik ga bij de open haard zitten!

- Vertel maar, mijn koning! Kunnen we openlijk de gevonden schatten aan de mensen brengen om goodies van hen te krijgen en hun vrienden te worden? - Jumbo flapte het er in één adem uit, alsof hij zich daarvoor klaarmaakte.

Koning Hlups schudde zijn hoofd, zuchtte en antwoordde: "We brengen al vele, vele jaren schatten naar mensen. We laten onszelf niet zien aan mensen en opscheppen dat we de schat hebben gevonden. We verwachten geen lof, geschenken en dank, want dan zal onze dienst aan mensen zelfbedienend zijn. Bovendien, als je geprezen wordt, zal het alleen maar ten koste gaan, want dan zal elke gamster denken dat hij de beste is en dit is altijd slecht!". King Hlups keek expressief naar de gamsters, zwaaide met zijn poot en sloeg de deur.

Vosje, Chupks en Jumbo wisselden blikken uit.

- Maar, de koning!.. - Chupks probeerde bezwaar te maken, maar de deur was gesloten en deed niet open.

Vosje stak zijn tong uit naar haar en wendde zich tot zijn vrienden:

- Ik heb een idee: laten ons de woorden van de koning in de praktijk bekijken, misschien is het de moeite waard om de oude regels te veranderen? Als de koning het mis heeft, dan zal de hele stam ons bedanken en prijzen!

- Je hebt gehoord dat wachten en nog meer smeken om lof van volwassenen, alleen maar schaden brengt! - Jumbo fronste.

- Ja, nou, sommige onzin! Zei Vosje. - Ga je gang, volg mij, anders zie ik dat jullie gewoon bang zijn!

De gamsters haalden hun schouders op, keken elkaar aan en renden naar Vosje.

- Nou, luister maar naar mij! Vosje nam een samenzwerende blik aan en wendde zich tot Chupks. We vertellen je ouders dat we naar Jumbo's huisjes gingen om tikkertje te spelen, oké?

Op de weg naar Jumbo, ging Vosje verder:

- En aan die van jou ... dat we naar Chupks gingen spelen! Ouders zullen denken dat we onder toezicht van volwassenen staan en in de tussentijd zullen we de oude regels controleren!

De gamsters verspreidden zich in verschillende richtingen en verzamelden zich al snel op dezelfde plaats.

Vosje hield in zijn poten een pijp, een trommel met stokken, een oude broche, evenals een kromme stok en een zwarte bandana zakdoek. Chupks keek naar al deze dingen en vroeg:

- Waarom zou je dat doen?

Vosje neerbuigend uitgelegd:

- We brengen deze broche naar de boswachter en zijn vrouw - ik vond het in de buurt van de boshut! Jij, Chupks, zal een pijp blazen, en jij, Jumbo, zal op de trommel kloppen, dus het zal leuker zijn! En ik zal deze stok dragen met een zwarte zakdoek als een spandoek! Dat zullen de mensen leuk vinden!

Jumbo keek twijfelachtig naar de zwarte zakdoek, waarop een schedel en botten werden geborduurd in het wit en vroeg:

- Weet je zeker dat het een prachtig spandoek is?

Vosje keek minachtend naar zijn vriend en antwoordde:

- Natuurlijk, weet ik het zeker! Ik heb vele malen op verschillende foto's gezien hoe mensen dergelijke banners dragen! Voorwaarts naar de hut van de boswachter!

Een minuut later liepen Vosje, Chupks en Jumbo al door het bos struikgewas langs het pad. Chupks blies schel een pijp, Jumbo sloeg op een trommel met stokken en Vosje droeg een zwarte banier en een oude broche. Een kraai zittend op een boom met een stuk kaas in zijn snavel, bij het zien van gamsters, liet eerst de kaas vallen en toen viel ze bijna van de tak van verrassing.

Net op het moment dat de vrienden niet ver van het huis van de boswachter verschenen, ging de gastvrouw de veranda op om de was op te hangen. Toen hij het schrille gepiep van de pijp en het oorverdovende tromgeroffel hoorde, hapte de vrouw van de boswachter naar adem en liet het waskom vallen.

Kijkend naar het vreemde gezelschap, zag de vrouw een zwart spandoek met een schedel en botten en rende schreeuwend de hut in. Een seconde later, een enorme bebaarde boswachter sprong uit op de veranda met een pistool klaar en brulde als een eland. De boswachter schoot en raakte de zwart banner. De schacht brak, de stof viel op Vosje's hoofd. De gamsters waren bang en haastten zich om te rennen, maar Vosje, verstrikt in de materie, viel in het stof en toen Chupks en Jumbo vielen op hem. De boswachter riep weer wild, vuurde, maar raakte een oude sparren, waardoor naalden en kegels op de gamsters gevallen. Met gegil sprongen de gamsters op hun voeten en haastten zich, elkaar inhaalend, naar huis.

Niet ver van het gehucht, de gamsters namen een stap en pas toen begonnen te bespreken wat er was gebeurd. Buiten adem, Vosje stak zijn poot naar Chupox en uitademde:

- Het is jouw schuld, Chupks! Je blies je pijp te piepend!!! Daarom begroetten mensen ons zo slecht!

- Ik?! Wat heeft het met mij te maken?! - Dit was een slecht idee vanaf het begin!

- Ja? Geef Jumbo dan de schuld. Hij sloeg te hard op de trommel, maar het was nodig om stil en zacht te zijn! Vosje ging door, onverschrokken.

- Wat?! Schaam je je niet?! - Jumbo was verontwaardigd.

De gamsters, met ruzie en beschuldigen elkaar, hadden bijna het dorp, toen plotseling het gekrabbel van een oude kraai werd van boven gehoord:

- Stop met ruziën! Nu zullen jullie verzoend worden! - Grijnzend wees ze met haar poot naar het dorp. Jullie moeten naar jullie ouderen luisteren. - En toen begonnen ze hier te schieten, jullie kunnen het overal in het bos horen, er is geen leven van jullie, parasieten, er is geen zaak om te doen, kijk wat ze besloten hebben, om eerlijke dieren en vogels bang te maken, dat is wat jullie ouders jullie zullen vragen...

De kraai bleef mopperen en verontwaardigd zijn, maar de gamsters luisterden niet meer naar hen. Vosje, Chupks en Jumbo keken naar het dorp, waar de hele gamsterstam in volledige stilte wachtte op stoute vrienden. Hun ouders kwamen Vosje, Chupks en Jumbo te zien. Koning Hlups zuchtte en glimlachte droevig, schuddend zijn hoofd.

Hoofdstuk 8. Kennismaking met de kumbreks

Op een mooie zomerdag, als Vosje's volgende straf voorbij was, ging hij samen met Jumbo en Chupks op schattenjacht. Vrienden verlieten het dorp vroeg in de ochtend, als het een beetje licht was. Ze zongen een zoeksong op het pad, dat vaak wordt gezongen door gamsters op zoek naar schatten. Zodra ze het pad verlieten en dieper het bos in gingen, stopten de vrienden plotseling, neus aan neus botsend met drie dieren, net als gamsters, die een kar met gras trokken.

De drie dieren waren, te oordelen naar hun kleren en staartjes, meisjes, en verschilden van de gamsters alleen in hun donkerdere vacht en meer pluizige staarten.

Gamsters, hoewel uiterlijk schattige wezens, waren nog steeds bosdieren binnen, dus toen ze ontmoetten vreemden in de buurt van hun dorp, het dierlijke instinct om hun eigen bezittingen te beschermen werd wakker. Na een paar seconden stilte besloot Vosje het initiatief in zijn te nemen en stapte een beetje naar voren.

- Wie zijn jullie? – vroeg hij dreigend, kijkend naar zijn vrienden op zoek naar steun van hen. Tegelijkertijd toonden Jumbo en Chupks zich ook strijd lustig - ze fronsten hun wenkbrauwen en trokken serieuze gezichten.

- Wij zijn kumbreks! Van de Glorieuze Stam van Kumbreks, de Heren van de Velden, Rivieren en Bergen! – zei de hoogste van de kumbreks trots. - Mijn naam is Kwasulja, haar naam is Kukwimba en haar naam is Mabasja. En wie zijn jullie?

- We zijn Gamsters! Grote Zoekers van Verloren Schatten en Returners van Waardevolle Spullen, een Machtige Stam van Gamsters! En waar gaan jullie heen en wat hebben jullie op de kar? – riep Jumbo glurend over Vosje's schouder.

- En waarom moeten we aan jullie rapporteren? – merkte Mabasja op.

- Zijn jullie op de weg ergens heen? Dus gaan jullie dan door! - voegd Kukwimba toe met een dreiging in haar stem.

- Dit is ons land en we moeten weten wie hier loopt en waarom! - zei Chupks.

- Hebben jullie een document dat bevestigt dat dit jullie land is? – vroeg Kwasulja sarcastisch en giechelde. De lastige vraag verraste de gamsters.

De rest van de kumbreks begon te lachen om Kwasulja's grap, die de gamsters boos maakte.

Vosje benaderde Kwasula en probeerde haar weg van het pad te krijgen, maar Kwasulja slingerde alleen, bleef stevig en resoluut op het pad staan en gaf niet aan Vosje toe.

- Oh, jongen, het is beter voor jou als je poten bij jou houdt! - waarschuwde Kwasulja, gebogen een wenkbrauw, en grijnsde en onthullen haar scherpe tanden.

De situatie op het bospad werd steeds spannender.

Kwasulja voelde zich vrij zelfverzekerd, geloven dat ze kennis van hand-tot-hand gevechten had, afgeleid van een boek gevonden eenmaal op een open plek. Het was een handleiding "zelfverdediging zonder wapens" en Kwasulja herinnerde zich goed de afbeeldingen van mensen gekleed in kimono's. De zelfverzekerde Kwasulja glimlachte in afwachting van de strijd, en Mabasias en Kukvimba gaapten, bedekkend hun monden met hun poten, zeggend dat ze hardere gevechten hadden gezien.

Vosje duwde Kwasulja nog resoluter weg en kreeg meteen een tastbare en pijnlijke por in zijn neus. Zijn ogen hebben de tranen gekregen en hij beet met zijn tanden de poot die hem raakte. Kwasulja piepte en met uitpuilende ogen snelde naar Vosje, bijtend en krabbend. Alle jaren van harde trainingen, geslepen technieken en technische voorbereidingen gingen verloren en de bosbewoners hadden een typische dierengevecht met krijzen, piepen, gescheurde plukjes wol en bekraste huid.

Vosje, Jumbo en Chupks keerden ongeveer een uur later terug naar hun dorp - terneergeslagen, in gescheurde kleren en met kneuzingen en krassen.

De stam van gamsters was al gewend geraakt aan de incidenten waarin onze ongelukkige helden met benijdenswaardige regelmaat terecht kwamen, maar na het luisteren naar hun verwarde verhaal, voelde iedereen sympathie voor de slachtoffers en waren ernstig gealarmeerd. Natuurlijk, ongekende dieren, vergelijkbaar met gamsters als twee druppels water, sluipen rond hun nederzetting en gedragen zich heel brutaal! De stam wendde zich tot de oudsten voor advies. De wijze hoofden van het dorp waren in de war, ze wisten niets over de kumbreks, alleen oude Hlups kreunde aanzienlijk, schudde zijn benen en leunend op een stok zei:

- Ik weet wie ze zijn.

De geïntrigeerde stam hield hun adem in, verzamelde zich in een kring bij de oude man en stak hun oren op.

- Lang geleden, in de tijd van mijn grootvaders grootvader, was de stam van de gamsters en kumbreks er één. Toen waren er geen gamsters en geen kumbreks...

- En wie wel?! - de hele stam uitademde in koor, comfortabel zitten rond de geliefde koning.

- Er waren oortjes-pluizigjes met... - hij zei treurig. - Schattige en vriendelijke oortjes-pluizigjes...

- Oortjes?! - een verbaasde zucht veegde door de rijen van gamsters.

- Oortjes en pluizigjes?! - de gamsters fluisterden onder elkaar.

- Ja, ja... - Hlups knikte met zijn hoofd. - Deze glorieuze stam heeft schatten gevonden en teruggegeven aan mensen sinds mensenheugenis - dit was hun doel, taak en zin van het leven.

- Niemand in de stam wist of herinnerde zich waarom de grote oortjes-pluizigjes kostbaarheden moeten teruggeven aan mensen, maar iedereen begreep dat het nodig was. Het was noodzakelijk en punt! Hlup's stem trilde van opwindning. En deze diertjes met grote oren waren het geweten en de hoop van het bos: in het meest ernstige koude of hongerige jaar, kon deze vriendelijke stam onderdak, warm en elk dier voeden...

- En zelfs een olifant?! - vroeg iemand rustig met een dunne stem in de stilte die volgde.

- Wees stil!! Welke olifant?! Dit is geen Afrika hier!! Denk maar wat je zegt!! - verontwaardiging trok door de gelederen.

- Ga maar door, Majesteit, alstublieft! – vroeg Jumbo.

- En op een dag kwamem de slechte tijden voor de oortjes- pluizigjes, - zuchtend, vertelde Hlups. - Het jaar was heel slecht: dorre, orkaanachtige, met tsunami.

Uit een bos van onbekende woorden net uitgevonden door Hlups, de hele stam was een beetje verbijsterd, maar niemand durfde de koning te onderbreken: hij kon gemakkelijk opstaan en vertrekken en dan zouden ze geen interessante verteller hebben.

- Dit jaar was er helemaal geen voedsel in het bos: er was geen grassprietje, geen paddenstoel, geen bes, - ging de koning met vertellen door, swingend van links naar rechts en zingend. - Iedereen was uitgehongerd: wolven, wilde zwijnen, elanden en hazen...

- En zelfs olifanten?! - iemand heeft stilletjes een opmerking ingevoegd met dezelfde dunne stem.

Hlups grimde, keek streng naar de stam en viel stil.

- Ah, stuur maar deze saaie kerel weg!! Hij heeft een olifant nodig!! Kijk, wat voor een slimme jongen is hij!! - de omringende mensen begonnen verontwaardigd te zijn.

- De oortjes- pluizigjes ook dit jaar waren uitgehongerd: alle voorraden waren uitgeput, er was geen graan in het magazijn, er waren geen kostbaarheden in het pandjeshuis, - de koning ging rustig door. - De oortjes- pluizigjes waren gedoemd te verhongeren.

De stam bevroor en hield zijn adem in na de laatste woorden. Zelfs de specht op de boom stopte met kloppen en staarde in angst.

- Precies op dit moment verscheen iemand met de naam Skumbrij, die zei dat de oortjes-pluizigjes niet van plan waren om hun tanden op de plank te zetten en daarom moest de stam niet meer schatten naar mensen moeten brengen! Iedereen die met hem eens was, kon hem volgen! - koning Hlups zuchtte en keek in de verte boven de hoofden van de gamsters.

Alle gamsters draaiden hun hoofden samen in de richting van Hlup's blik, maar ze konden niets zien en wendden ze zich weer op hetzelfde moment terug.

- Ongeveer een derde van de stam volgden Skumbrij en de rest bleef bij de oude koning Gamsterkos – mijn over-over-over-over-grootvader, – vertelde Hlups. Sindsdien werd iedereen die met hem weg ging waren skumbreks genoemd, en later - kumbreks. En die, die in de stam met Gamyachkos bleef – gamsters. En nu hebben de dieren geruzied en de stam is in twee delen gesplitst. Het deel dat zichzelf de kumbreks begon te noemen ging ergens heel ver weg en sindsdien is er geen nieuws van hen. Sinds die tijd heeft niemand ooit kumbreks in het bos gezien: noch vossen, noch adelaars, noch wasberen...

- En zelfs olifanten?! - iemand onderbrak de koning met dezelfde dunne stem.

- Ja, wie is daar zo geletterd?! Haal je wijsneus hier weg!! Hoelang blijf jij vragen?! - de verontwaardiging van de stam heeft zijn limiet bereikt.

Koning Hlups keek naar de gamsters, op zoek naar een geletterde olifantenliefhebber en dacht hoe zijn staf op te gooien, maar hij vond hem niet en hij is rustiger geworden.

- En nu zijn ze weer verschenen en te oordelen naar Vosje's kneuzingen, zijn de kumbreks net zo strijdlustig als op de dag van onze scheiding, - Hlups beëindigde zijn toespraak.

Na de woorden van Hlups begonnen de gamsters lawaai te maken en het nieuws te bespreken. Velen, vooral agressief minded, bood aan om op zoek te gaan naar overtreders en onmiddellijk wraak te nemen. Maar Hlups, die plotseling zijn stem verhief en met een stok de grond raakte, toonde waarom hij lang geleden tot leider was gekozen.

- Ik stel voor geen overhaaste conclusies te trekken. Jonge dieren vechten vaak, proberen zich te vestigen en een reputatie te verwerven en ik denk dat het niet nodig is om te herinneren aan Vosje's vermogen om onrust, verwarring en vuur uit het niets te regelen. Tijdens de volgende vergadering is het naar mijn mening beter voor iedereen om zich vriendelijker te gedragen en te proberen contact te leggen met onze familieleden. Toch vraag ik me af waar ze al die jaren verdwenen zijn en waarom ze terugkeerden.

Hoofdstuk 9. Homka en Roosje komen naar het dorp van de gamsters

Een paar weken na het incident met de kumbreks, werd een ander ongewoon geval met de gamsters gebeuren.

Die ochtend, zodra de zon het dorp verlichtte, werd Vosje wakker en begon zich aan te kleden. Hij maakte het bed op en rende het huis uit. Na het kloppen op het raam van Jumbo en Chupks, riep Vosje zijn vrienden om te gymmen. Jumbo en Chupox waren broers, Vosje had ook ooit een broer en zus -

Perzik en Pushja, maar vele jaren geleden luisterende ze naar hun moeder niet, gingen in hun eentje het bos in voor paddenstoelen en verdwenen. Volwassenen zoeken ze nog steeds, maar hebben ze nog niet gevonden.

- O-o-op-stan! Ga maar gymmen! – commandeerde Vosje. Als reactie, verfrommelde sokken en schreeuwde van "Laat me met rust!" en "Laat me slapen!" vloog door het raam naar hem.

Maar Fuchsik was volhardend en nadat hij nog een paar voorwerpen had ontweken die op zijn oproep vlogen, kon hij zijn vrienden wakker maken en hen de straat op trekken. Vosje pakte zijn favoriete halters en begon de oefeningen te maken. Jumbo en Chupks hebben tot nu toe de voorkeur gegeven aan het opwarmen zonder extra gewichten. Vosje hield erg veel van zijn halters, en Jumbo heeft Vosje's halters vermeden en gevreesd. Op een winter waren de halters bedekt met een mooie laag van vorst en Jumbo besloot om dit lekker te proberen, waarschijnlijk vergelijkbaar met een lolly. Echter, de vorst bleek vrij middelmatig van smaak en Jumbo's tong direct vast aan het metaal en om de arme te redden, zijn vrienden moesten eerst trekken zijn hoofd en dan giet kokend water uit de ketel op de halter en de tong bevroren om het. Als gevolg van dit incident, Jumbo kon niet praten voor een week en liep met zijn gezwollen tong opknoping uit en andere gamsters herinnerde dit verhaal en soms zelfs hebben hem geplaagd, hoewel als je erover nadenkt, het was niet grappig.

Zodra vrienden begonnen met oefeningen, begon er een soort commotie bij de ingang van het dorp van gamsters. Jumbo en Chupks, die de warming-up hadden opgegeven, renden er heen, en Vosje volgde hen en wilde de broers terug naar de training brengen. Toen ze dichterbij kwamen, zagen de vrienden dat de menigte twee oude bekenden omringde – het waren Homka en Roosje!

De dieren waren in gescheurde kleren, zag er moe uit en Homka was afgefallen.

- Homka! Roosje! Wat is er gebeurd? Hoe zijn jullie hier terecht gekomen? – vroeg Vosje verrast.

- Water... Homka kreunde als reactie. Hij kreeg meteen een beker met water.

- ...en eten... - na het drinken kreunde de hamster. Een gamster mevrouw gaf hem een appel, iemand anders gaf hem een cracker. Dit alles verdween onmiddellijk in de mond van Homka.

- Kaas... - de hamster kreunde weer.

- Vertel me wat er gebeurd is! - Chupox onderbrak hem.

- Oh, dit is verschrikkelijk! - de hamster jammerde, viel op het gras en begon het hart te met zijn poot te masseren. Zich realiserend dat Homka een tragische rol voor een lange tijd zou gaan spelen, nam de papegaai, na het drinken van een beetje water, de rol van verteller op zich.

- We hebben de hele nacht door het struikgewas naar jullie dorp gezocht...

- Waarom zijn jullie jullie huis verlaten? – vroeg Hlups.

- Het is hartverscheurend ... - de hamster kreunde, zonder in details te treden en vroeg opnieuw om kaas. Roosje begon uit te leggen:

- We hoorden per ongeluk Sophie haar papa vragen om een hond, en de vervelende hamster en papegaai, dat wil zeggen, wij, om ergens te zetten, bijvoorbeeld, om te verkopen of iemand anders te geven. Eerst probeerde papa uit te leggen dat deze dieren dezelfde levende wezens zijn, naast haar vrienden, daarom moeten ze ons in het huis laten wonen, maar de dochter bleef aandringen en barstte in tranen uit.

- Ondraaglijk... – zei Homka, kauwen kaas gebracht door iemand.

- Dan 's nachts, na overleg, besloten we om gewoon het huis te verlaten als de eigenaren waren moe van ons. En de vissen bleven in het aquarium - ze konden niet met ons mee, - Roosje somde treurig op. Kunnen wij bij jullie blijven wonen? - vroeg ze hopelijk.

- Natuurlijk! Jullie kunnen zoveel in het dorp wonen als jullie willen! - Vosje, Jumbo en Chupks schreeuwden vreugdevol en leidden de dieren naar huis van Vosje.

Homka deed zijn halsband af, op de achterkant was in klein handschrift geschreven: "Hallo, mijn naam is Homka! Als je deze brief leest, dan ben ik verdwaald. Aangezien dat ik de mensen taal niet beheers en het adres van mijn woonplaats niet meer weet, vraag ik u om contact met mijn gastvrouw Sophie op te nemen op: Vrije stad, Wereld Boulevard, huis #7 en breng me terug. Je krijgt zeker een beloning daarvoor en ik krijg lekkere koekjes!". Homka keek naar de halsband, zuchtte en gooide hem in de struiken.

- Dag mijn oud leven. "De bruggen zijn verbrand en er is geen weg terug..." – verkondigde de hamster dramatisch.

- Vrijheid! - Jumbo klopte hem bemoedigend op de schouder.

Vanaf dat moment vestigden Homka en Roosje zich in het huis van Vosje en zijn als broer en zus voor hem geworden. Dus de huisdieren zijn bosbewoners geworden.

Hoofdstuk 10. Vosje en zijn vrienden ploegen een veld

Een paar dagen later, vrij vroeg in de ochtend, gewekt door het snurken van Homka en het fluiten van Roosje die ze in haar slaap maakte, opende Vosje zijn ogen en staarde naar het plafond.

- We moeten iets goeds doen vandaag, - een gedachte flitste door zijn hoofd. - En dat zou veel van de goede dingen zijn, - ging de gedachte verder. De dag beloofde leuk te zijn.

Gamster lag en dacht wat hij zou doen.

- Crackers, - Homka piepte in zijn slaap en rolde zich om. Vosje heeft een idee gekregen. Hij kleedde zich aan, maakte zijn bed op en ging de gym oefeningen te doen. Hij besloot de papegaai en de hamster nog niet bij de oefeningen te betrekken, omdat Homka zei dat hij extreem uitgeput was en Roosje vloog zo veel, dus ze was slank, met winterharde vleugels.

Opnieuw ontwijkend van sokken, slippers en een pot, maar toch heeft hij zijn vrienden wakker gemaakt, begon Vosje te trainen en vertelde Jumbo en Chupks over zijn verlangen om nuttig te zijn.

- En natuurlijk heb ik jullie hulp nodig, - voegde Vosje eraan toe.

- A, - de laconische Chupks knikte vandaag weer.

- En wat moet ik doen? – vroeg Jumbo.

- Aan de rand van het bos, in de buurt van het ravijn, is er een klein perceel en de boeren er ploegen het land met de hulp van een paard en een ploeg, - begon Fosje uit te leggen. - Laten maar ons de boeren helpen: als ze voor de lunch vertrekken, zullen we het land ploegen. Mensen zullen komen en zich verheugen! - eindigde enthousiast Fosje.

- Heb je het al Homka aangeboden? – vroeg Chupks.

- Hij zegt dat hij nog steeds te zwak is na een reis door het bos, maar je kunt hem vragen...

- Ik ben kunstenaar en geen boer. - Na het aanbod gehoord te hebben, verklaarde Homka met een zwakke stem van onder de deken, zichzelf bedekkend met zijn hoofd. - Deze poten zijn gemaakt voor het podium, - zei hij, en stak een klein pootje uit onder de deken.

- Er is geen podium in het bos, er is alleen de harde overleving van wilde dieren. En om te overleven moet je voorbereid voor de moeilijkheden zijn, - zei Jumbo. - Trek je broek aan en kom met ons mee. Je zal van dit avontuur profiteren en verharden jou poten.

- Hoe moeilijk het leven is, - beantwoord Homka, terwijl hij zich liefelijk uitstrekte. – Dan gaan we ons aan de omgeving aanpassen.

De hamster trok korte broeken aan die al te groot voor hem waren en ging met vrienden weg.

Rond het middaguur gingen de vrienden naar de rand van het bos. Tante Krasje, Vosje's moeder, heeft ze begeleid. Ze heette Krasje omdat ze Vosje, Perzik en Pusja schrobde met zeer harde washandjes en borstels en de kinderen schreeuwden altijd tijdens het baden, dan waren ze in het hele dorp gehoord. Nu, sinds Perzik en Pusja verdwenen in het bos, alleen Vosje leed aan harde washandjes.

Toen ze de rand van het bos bereikten, verschole de vrienden zich achter een klein boompje en begonnen naar het werk van de boeren te kijken - er waren er twee. De mannen, die hard hadden gewerkt, werden moe en besloten een pauze voor de lunch te nemen.

Zonder het paard te ontwarren, zetten de ploegen een emmer water en hooi voor hem en zij gingen zelf in de schaduw van een verspreide eik. Na de lunch besloten de boeren een dutje te doen en met hun strohoeden op hun voorhoofd te duwen, gingen ze comfortabel zitten voor een kort slaapje.

Gamsters en Homka benaderden langzaam het paard, vredig kauwen hooi. Het was een oude merrie met dunne zijanten, grijs met bruine spikkels. De gamsters klommen op het dier, tilden Homka achter zich op en dachten na over het mechanisme om het paard te besturen. Het paard voelde het kruipen van sommige dieren op zichzelf, werd alert, vlakke zijn oren en stopte met het eten.

- Vosje, wat nu? – vroeg Jumbo.

- Uh-uh-uh... het is mijn eerste keer dat ik op dit bouwlandvoertuig rijd, - gaf Vosje toe, die geen idee had wat hij nu moest doen.

- Misschien moeten we het paard een commando geven? - bood Chupks schuchter aan.

- Precies! Immers, op een of andere manier vertellen ze hem dat hij moet lopen, rennen of staan! - heeft Jumbo toegevoegd.

- Ik begrijp dat je een bevel moet geven in het oor, krabben aan de achterkant van zijn hoofd, - stelde Vosje voor. - Maar aangezien dit paard twee oren heeft, - toegevoegd Fosje na onderzoek van het veulen, - zijn er twee operators nodig: een operator voor het linkeroor, de tweede voor het rechteroor.

- Zo zal het paard, na het commando in het linkeroor te hebben ontvangen, naar links draaien, rechts - naar rechts, - ving Jumbo de gedachte, klom over de nek van het paard op zijn hoofd en ging zitten aan het linkeroor.

- Het lijkt me dat dit alles kan eindigen in een onherstelbare tragedie, - zei Homka. - Voor ons eerst.

- Wees niet bang, nu zul je zien hoe de bosbewoners met moeilijkheden omgaan! - Chupks stelde hem gerust.

Het paard werd alert en schudde zijn hele lichaam als een stoommachine bij het begin, en voor het volledige beeld was alleen stoom uit zijn neusgaten gemist.

- Geweldig! Ik zal de operator van het rechteroor zijn, jij, Jumbo, zal de operator van het linkeroor zijn, en jij, Chupks, zal de operator zijn van de voorwaartse beweging! - schreeuwde Vosje en ging aan het rechteroor van het paard zitten.

- En waar zijn de remmen op dit paard en hoe moet het gestopt worden? - schreeuwde Chupks bezorgd.

Maar niemand hoorde hem, want Vosje en Jumbo blaften ten koste van "één-twee-drie" tegelijkertijd "Ga maar!!!" in beide oren van het paard, dat, hoewel het klaar was voor verschillende verrassingen, kon niet met een dergelijke schok omgaan. Uit verbazing, de oude merrie plotseling sprong stevig op, neigde en rende naar voren. De ploeg die aan het paard vastzat sneed diep in de grond en sprong na ongeveer tien meter ploegen weer uit de grond als een dolfijn uit het water. Het paard, razend van angst, rende de helling van het ravijn af, en de gamsters waren verbijsterd door zo een snelle ploegen van het land. Stuiteren op het paard als ruiters, kwamen ze al snel bij zinnen en begonnen te schreeuwen om het paard te stoppen.

- Paard, stop!!! - schreeuwde Fosje in het rechteroor van het paard.

- Stop, zei ik! Thu-u-u-u! Sto-o-o-p!!! - schreeuwde de verschrikte Jumbo in linkeroor.

- Broeders! Stop de paard kracht! - piepte Chupks, zijn ogen waren rond van verschrikking. Homka was stil, greep de vacht van het paard met zijn poten, uitdrukking van zijn sceptische houding ten opzichte van het vermogen van bosbewoners om moeilijkheden te overwinnen.

Het paard rende de helling van het ravijn af, en kreeg steeds snelheid. De ploeg, als een nutteloos stuk ijzer, sprong achter het veulen aan en als een levend wezen maaide gras, struiken en jonge bomen schoon, achterlatend een kromme open plek. Plotseling gevangen op een machtige boom, de ploeg brak af en hing aan een van de branches. Tegelijkertijd rukte het paard nog harder en de gamsters vielen van hem af als overrijpe vruchten van een boom. Na nog een paar tientallen meters te hebben gelopen, stopte het paard, snurkend en trillend. Liggend in het gras, zagen gamsters boeren die de helling van het ravijn naar de merrie afdaalden en haastte zich om zich te verbergen in de dichtstbijzijnde struiken. De boeren renden naar het paard, onderzochten het en leidden het terug, zeggende dat het paard door een gadfly gebeten moet zijn en het liep van onverwachte pijn. Maar voordat de boeren vijf stappen waren gegaan, merkten ze iets geel en glinsterend tussen de klompen van zwarte, vette aarde in de ongelijke diepe geul die de ploeg had achtergelaten.

De boeren bogen zich voorover en vonden met verbazing een gespleten kleipot vol gouden en zilveren munten. Er was geen limiet aan de vreugde van de boeren! Ze begonnen op en neer te springen van vreugde en te knuffelen, met hun hoeden omhoog te gooien en de zweterige, bange snuit van het paard te kussen. Het paard schudde zijn hoofd en begreep beslist niet waarom de mannen gelukkig waren, en niet schelden hem voor ongeoorloofde ploegen van de ravijn helling.

Vosje, Jumbo, Chupks en Homka lagen nog een paar minuten in het gras, kijkend naar de boeren die zich verheugen en kreunend van de pijn, blauwe plekken en bulten voelend, gingen naar het dorp.

Tegelijkertijd bewees Vosje aan zijn vrienden dat het Chupox was die ten onrechte "de snelheid" van het paard aanzette, wat een storm van verontwaardiging onder zijn kameraden veroorzaakte, en ze maakten zich zelfs klaar om hem te verslaan, maar verzoenden zich snel en na een paar minuten lachten ze vrolijk naar elkaar en noemden zichzelf "rijders van geluk", want uiteindelijk was de ploeg succesvol. Het was alleen jammer, klaagde Vosje, dat de boeren nooit zullen weten dankzij wie ze de schat vonden hebben.

Hoofdstuk 11. Homka en Roosje keren terug naar huis

Een paar weken zijn verstreken sinds Homka en Roosje zich in het dorp vestigden en de gamsters bleken erg blij te zijn met de nieuwe bewoners. Homka, die een natuurlijke gave had om iedereen te vermaken, regelde voortdurend optredens en kende een ongelooflijk aantal trucs en Roosje patrouilleerde in de lucht boven het dorp en rapporteerde aan de ouderen wat er gebeurde in de omgeving van de nederzetting. Maar de idylle duurde niet lang. Op een ochtend meldde een van de gamsters dat hij een meisje aan de rand van het bos zag, dat huilend door het bos liep en haar verloren vrienden riep - Homka en Roosje. De vader en de moeder waren ook erbij en ze waren ook op zoek naar een hamster en een papegaai.

- Oh-oh-oh, - kreunde Homka, ging op het gras zitten en begon het hart te masseren. - Oude emotionele wonden zijn geopend. Roosje, mijn vriend, wat moeten we nu doen?

Roosje haalde haar vleugels op.

De stam verzamelde zich voor een overleg. Hlups nam de vloer. Hij stond voor een lange tijd in gedachten, leunend op zijn stok, en zijn benen onvrijwillig uitgevoerd een dans van het magnetische veld. Onlangs heeft Hlups veel getraind en een goede fysieke vorm gekregen, en zelfs gepland om midden in de zomer een dansfestival te organiseren.

- Sinds Roosje en Homka familie zijn geworden voor ons en zijn gelijke leden van de stam geworden dan is het aan hen om te beslissen of te blijven of terug te gaan naar de mensen, - zei Hlups eindelijk. - Persoonlijk zal ik jullie heel erg missen! - de leider voegde eraan toe en de tranen sprongen in zijn ogen. Homka, na het luisteren naar de toespraak, heeft ook de tranen gekregen. De hele stam van de gamsters begon te schreeuwen: "Laat ze blijven!" en "Ons huis is jullie huis!".

Homka zwaaide met een blauwe zakdoek, die als bij toverslag in zijn poot verscheen en iedereen vroeg naar hem te luisteren.

- Dank jullie wel, vrienden! Roosje en ik moeten een moeilijke beslissing nemen, dus we zullen overleggen tot morgenochtend.

De volgende dag, na vele uren van bezinning, besloten de papegaai en de hamster om terug te keren. Ze namen lange tijd afscheid en omhelsden elk lid van de stam.

- Homka, nu ben jij onze scout bij mensen, een verbindende link, - uitte zijn hoop Hlups, omhelzende zijn dikke vriend.

- Ik zal de beste hamster scout in de geschiedenis zijn! - verzekerde Homka. - Tenminste de meest geestig en stijlvol.

- Roosje, zorg voor Homka goed, - vermaande Hlups de papegaai. Roosje knikte stijf.

Begeleid door gamsters gingen ze naar de rand van het bos. Er waren geen mensen meer, maar er waren veel menselijke voetafdrukken. In de verwachting dat de mensen zouden terugkeren, brachten de dieren de nacht door aan de rand van het bos, lang bij een klein vuur zitten en zich aan hun gezamenlijke avonturen herinneren. En de volgende ochtend kwamen mensen en begonnen weer luid Roosje en Homka te roepen.

- We nemen vast geen afscheid voor altijd. Wij gaan elkaar nog zeker zien. - zei de hamster, knuffelde zijn vrienden op hun beurt. Toen omhelsde Roosje iedereen.

- Je bent nu een echt bosdier, vergeet het niet en wees niet bang voor het bos! - zei Jumbo tegen Homka.

- Groeten aan de vissen! - schreeuwde Vosje.

De hamster draaide zich om om afscheid te nemen en gaf zijn poot op en Roosje zwaaide met haar vleugel. Na een paar momenten, mensen merkten hen, het meisje met een vreugdevol krijsen rende naar

haar huisdieren, pakte ze op, babbelen excuses, en begon te knuffelen. De gamsters keken een paar minuten naar de reünie en trokken zich toen, blij, diep in het bos terug.

Hoofdstuk 12. Een nieuwe schermutseling met de kumbreks

Iedereen vergat geleidelijk de botsing met kumbreks in de gamsters stam. Gamsters waren niet wraakzuchtig of agressief, dus ze leefden in vrede met de rest van de bewoners van het bos. Als er conflicten waren die niet konden worden gladgestreken, dan was de hele stam verenigd en was een formidabele kracht. Omdat ze niet bijzonder groot, snel of wendbaar waren, wonnen de gamsters de gevechten dankzij de samenhang van acties, discipline en teamgeest. Ze rolden over de vijand met een onstuitbare vechtmachine, waardoor hij op de vlucht ging. Na een paar goede gevechten, zelfs de grootste en meest gevaarlijke dieren liever niet te knoeien met gamsters opnieuw. Nu verscheen er een andere stam in het bos, die in zijn samenhang niet alleen niet inferieur was aan de gamsters, maar hen zelfs overtrof.

De kumbreks werden opnieuw aan hun bestaan herinnerd toen de gamster Vostrik naar het dorp kwam rennen, bedekt met blauwe plekken en tranen. Vostrik was altijd bijzonder pestkop en zeer trots op zichzelf en hij verdeelde alle gamsters in slimme, dat wil zeggen, "scherpe", en domme - "botte". Natuurlijk, Vostrik beschouwde zichzelf als een zeer "scherp". Eens maakte hij een fiets en noemde zichzelf niets anders dan een "bliksem op wielen", maar nadat hij tegen een boom botste, begon de stam hem een "botte fiets" te noemen.

Nu Vostrik, snikkend en smeert tranen op zijn wangen, vertelde dat de kumbreks kwamen naar hem toe, nam alle ontelbare schatten die hij droeg naar het dorp, sloeg hem op de achterkant van het hoofd en dreef hem weg met lachen.

De stam betwijfelde ten eerste of Vostrik iets waardevols kon brengen en geloofde niet dat Vostrik in staat was een constructieve dialoog op te bouwen, niet alleen met de kumbreks, maar met iemand anders. Maar de gamsters konden niet anders dan reageren op zo een gedraag van een andere stam. Ze hadden een vraag – hoe moeten ze de overtreders vinden?

Vosje, Jumbo en Chupks boden zich aan om scouts te worden. De snikkende Vostrik nam ze mee naar een open plek, waar hij volgens hem een paar absoluut onverdiende en niet uitgelokte klappen van de kumbreks gekregen had. Een beetje voordat hij de gamsters naar het toneel van de gebeurtenissen bracht, wees Vostrik met zijn poot ergens in het struikgewas van een hoge struik en trok zich haastig terug naar het dorp, beweerde dat hij een diep mentaal trauma had en dat het moreel moeilijk voor hem was om hier te blijven. Zodra de stofwolk, die door de poten van Vostrik naar huis werd opgetrokken, zich had gevestigd en de rest van de gamsters nieste en wreef over hun ogen, begon de inspectie van de gevechtszone.

- Er zijn veel sporen zoals van ons. – merkte Chupks op, wijzend naar de goed te onderscheiden afdrucken in het vertrapt gras en ze te vergelijken met zijn poot.

- Een keten van de voetafdrucken leidt naar ons dorp, de rest naar het struikgewas, - heeft Chupks toegevoegd.

- We hebben nog nooit zo ver in deze richting gelopen, - zei Vosje bedachtzaam.

De dappere gamsters, die zichzelf bedekt hebben met twijgen en besprenkeld zijn met bladeren om onzichtbaar te worden, gingen op pad. Soms gingen de pootafdrucken verloren, maar de vrienden vonden de richting weer door gebroken twijgen en een nauwelijks waarneembare vreemde geur in de lucht. Eindelijk, na het overwinnen van een dichte struikgewas en het oversteken van een volstromende beek, de vrienden bevonden zich bij de afdaling in de vallei. Toen ze een nabijgelegen heuvel beklommen, kropen ze voorzichtig naar de top en zagen ze beneden een dorp liggen. Het was in een gezellige plaats omgeven door heuvels en dichte bossen. Het dorp leek sterk op het gehucht van gamsters door de locatie van de huizen en de algemene contouren van de gebouwen.

- En ze zijn druk! – zei Chupks bewonderend. De vallei wemelde inderdaad van dieren die precies uitzaten zoals de gamsters.

- Ik zag dit dorp door een telescoop uit een ballon en ik weet alle benaderingen daarvan, - zei Jumbo, wiens avontuurlijke geest was al gretig voor de strijd.

- Kunnen we niet gewoon naar ze toe gaan en met elkaar praten? – stelde Vosje voor.
- Nee, het is niet interessant. – zei Jumbo.
- Geen bewegingen meer, wij zijn pratende struiken! – plotseling klonk een stem klonk van achter hen. Til de twijgen op en hou ze vast zodat we ze kunnen zien.

De gevangenen werden naar een open plek gebracht, als twee druppels water vergelijkbaar met de centrale open plek van de bijeenkomst in het dorp van de gamsters. Daar mochten ze zich eindelijk omdraaien en bewegen.

- Oh, onze oude vriendinnen. – riep Jumbo uit, die de twijgen eraf haalde. Hun escorts waren Kwasulja, Mabasja en Kukwimba.

Kwasulya, die een verdachte blik werpt op de gamsters, liep onmiddellijk ergens weg, maar kwam al snel terug met een oudere, statige kumbrek. Zijn hoofd was versierd met edele grijze haren en een kroon zeer vergelijkbaar met de kroon van Hlups.

- Hallo, aliens. - zei kumbrek met luide stem. - Ik ben leider Khrjams - het hoofd van deze stam!
- Hij is in betere vorm dan Hlups, - zei Jumbo.
- Hallo, chieft! – begroeten de gamsters.
- U hebt een goede naam, - Chupks prees de chieft.
- Dank je wel, knikte Khrjams. - Mijn dochter, Kwasulya, zegt dat jullie al eerder hebben ontmoet en de kennismaking was niet erg succesvol.
- Nou, het is moeilijk om daar tegenin te gaan, - knikte Vosje.
- Waarom volgden jullie ons? – vroeg de chieft.
- Vanmorgen viel u onze stamlid aan en nam zijn kostbaarheden, - antwoordde Vosje.
- Het is niet waar, - klopkn een stem uit de menigte, - hij begon het eerst!
- Ja, hij droeg een trinket mee en als zag hij dat twee kumbreks een ring en een glimmende munt naar de nederzetting sleepten, probeerde hij deze spullen weg te nemen. Daarom zal de waarde bij ons blijven. Jullie zijn vrij om terug naar jullie pestende familieleden te keren en als jullie besluiten om een strijd te regelen, dan zou het zo zijn!

De gamsters werden vrijgelaten en voor zonsondergang bereikten ze hun dorp. Bij het licht van fakkels en kaarsen, de gamsters stam verzameld zich om te bespreken wat er was gebeurd en om te beslissen wat te doen.

De meningen waren, zoals altijd, verdeeld. Iemand riep dat wraak nodig was en het was tijd om een lesje te geven aan de kumbreks, iemand eiste om te onderhandelen met een naburige stam, en iemand wilde helemaal niets, en bood aan om te leven zoals ze voorheen hadden geleefd, geen aandacht te besteden aan vreemden. Vanavond bleken de aanhangers van de strijd echter het meest luidruchtige gezelschap te zijn - velen waren verontwaardigd over de brutaliteit van de kumbreks en anderen wilden alleen maar avonturen. Onder druk van de meerderheid werd Hlups, die vredesbesprekingen met de kumbreks voorstelden, gedwongen de meerderheid akkoord te gaan.

- Willen jullie vechten? – blafte hij, probeerde te schreeuwen over het lawaai van de menigte. - Oké, maar jullie doen het zoals ik zeg als jullie willen winnen! En zonder verwondingen, kneuzingen en krassen! We zullen alleen de kumbreks bang maken!

Hoofdstuk 13. Raket-koolzuurhoudende aanval en lucht-worst krachten

De uitrusting van de gamsters bestond uit gevechtsrode korte broeken, een rode jas, evenals een riet en een voorraad bessen. De bes werd in het riet geduwd, de gamster verzamelde volle wangen van lucht, blies met al zijn macht, schieten de bes zo ver en zo hard mogelijk. Het kostte veel uithoudingsvermogen om de bes dieper in het riet te hameren en zoveel mogelijk lucht te krijgen terwijl ze voor de vijand stonden, zodat de gamsters regelmatig in deze vaardigheid trainden. De stamliden noemden dergelijke gamsters bessenblazers.

Ook hadden de gamsters grote katapultjes, waarin ze dennenappels laadden en deze kegels op de vijand schoten. Om de elastische band van zo een katapult aan te halen, waren twee of drie gamsters nodig. Deze gamsters werden kegelsgoeiers genoemd.

En nu het leger van gamsters op een campagne was, blies tabakspijpen en rammelende trommels. Voor het struikgewas splitste het leger zich en het detachement begon de vallei aan de rechterkant te omzeilen.

- We zullen winnen! - de gamsters schreeuwden en zongen strijdliederen.

De hoofd krachten trokken verder - onder leiding van Hlups. Hij zette een aantal van zijn onderdanen op de top van de heuvel, die begonnen harde geluiden te maken en riepen de kumbreks ten strijde. Het duurde niet lang om te overtuigen en het leger van Khrjams, gekleed in blauwe korte broeken en jassen, met hun riet en katapult op hun schouders, marcheerde het dorp uit. De kumbreks beklommen snel de heuvel, tot op de afstand van het gooien van een bes van een riet, en begonnen heel succesvol de bessen schelpen gooien op een kleine geavanceerde detachement van gamsters. Maar toen liet Hlups de hoofd krachten aanvallen en een serieuze strijd met bessen en kegels volgde. Beide legers trokken gezichten naar elkaar, piepten, maakten lawaai en schreeuwden.

Oude Hlups, hoewel hij niet jong was, maar hij bleef een uitstekende commandant, dit werd erkend door alle leden van de stam. Na vele schermutselingen te hebben meegemaakt, was Hlups ervaren, vooruitziend en koelbloedig.

- Dus, - begon de koning, het tekenen van een kaart van het dorp van kumbreks en de aangrenzende gebieden eerder gezien door Vosje, Jumbo en Chupks met een takje op de grond. - We zullen het dorp niet aanvallen, want het is goed bewaakt en het is makkelijk te verdedigen. We zullen hun leger dwingen om ons tegemoet te komen door een klein deel van ons leger op de heuvel tegenover het dorp te plaatsen. Als de kumbreks, misleid door onze kleine aantallen, de heuvel beginnen te beklimmen, zullen we driekwart van onze troepen aanvallen en al hun aandacht afleiden. Op dit moment zal een klein detachement met touwen afdalen van de heuvels weg van de strijd en de formatie van de vijand aanvallen vanaf de zijkant.

- Wie is er klaar om verkenner te worden? - De koning keek iedereen aan.

Op dat moment zwaaide Vosje een bij weg te krijgen, die om hem heen vloog. King Hlups begreep het zwaaien van Vosje's poten als een verlangen om een scoutsheld te worden.

"Vosje," kondigde de koning plechtig aan, - "ik benoem je tot een raket piloot en geef je de mogelijkheid om high-speed luchtverkenning uit te voeren! Stel ons niet teleur!

- Dat klopt, mijn koning! En hoe gaan we verkenning doen? - vroeg Vosje, maar begreep niets van de toespraak van de heerser vanwege de bij.

Koning Hlups zuchtte en, na te denken, zei:

- Ik herinner me de traditie van mijn voorouders, ze zeiden: als je een fles zoet bruisend water en doe er een munt tablet in, dan in twee seconden een krachtige straal frisdrank zal ontsnappen uit de fles. Als we een raket piloot scout aan een fles binden, dan kan deze straal frisdrank zowel de fles als de raket piloot de lucht in tillen.

- Ga ik op een fles vliegen?! Vosje werd bleek en viel op zijn knieën voor de koning. - Wat als de fles ontploft?!

- Alles komt goed! De koning moedigde hem aan. - Je wordt een held.

Onder de giechels van Jumbo, Chupks en andere gamsters, sjokte Vosje moedeloos om apparatuur te verzamelen.

Vijf minuten later was alles klaar: een grote fles frisdrank werd op een verhoogd platform geïnstalleerd, Vosje werd aan de fles gebonden en bereid om er een munttablet in te gooien.

- Kijk, de kumbreks hebben een ballon gehesen! - plotseling schreeuwde een van de gamsters, wijzend naar de hemel.

De hele stam keek omhoog: een mand met een kumbrek zweefde langzaam in de lucht, gebonden aan een worsthuid gevuld met lucht. Vanwege het feit dat de schaal van een lange worststok was genomen, leek het erop dat een gewone worst in de lucht zweefde.

- Ha, ha, ha! - De gamsters barstten in lachen uit. - Kijk maar: de kumbreks hebben RW's, lucht-worst krachten! Nu zullen de kumbreks ons zeker verslaan met hun worst en worst ballonnen!

De aanblik van de worstbal was zo grappig en verbazingwekkend dat een kraai vliegen door staarde naar het en crashte in een dennenboom met zo een kracht dat naalden en kegels viel naar beneden.

Kwasulja keek uit de mand van de worstballon, keek neer op de locatie van het gamsters leger en begon observaties door aan haar broers te geven, zwaaiend met twee rode vlaggen.

- Ze is een scout!!! - een van de gamsters krijste. - Wat een verraad. Ze kijkt neer op onze troepen!!!
- Bind Vosje vast en lanceer onze verkenners!! – schreeuwde een andere gamster als reactie.

Vosje werd nog bleker, maar hij hield het goed. De gamsters gooiden een munttablet in de hals van de fles en schroef snel de kurk.

- Wanneer moet ik de kurk openen, koning? Ze vroegen Hlups.

Hlups trok een zandloper uit onder de koninklijke mantel en staarde naar het bedachtzaam, met bewegende lippen.

- Bij “drie” gooien. Zei Hlups. - Eén!.. Twee!..

De hele stam was rustig en Vosje kreunde rustig van angst en plotseling gevangen zichzelf:

- Wacht, hoe kom ik terug naar de aarde vanuit de lucht? Je denkt erover na...
- Drie!!! – blafte Hlups en zwaaide met zijn poot.

De gamsters openden de kurk en een krachtige straal met een hard geluid en een hartverscheurende schreeuw van Vosje droeg de koolzuurhoudende raket omhoog, nadat ze de staande gamsters eerder met zoet schuim hadden overgoten.

- En hoe zal Vosje van de hemel naar de aarde afdalen? – vroeg Jumbo. Maar niemand hoorde hem.

Ondertussen, de koolzuurhoudende raket met Vosje begon zijn beweging langs de spiraal curve-recht op de ballon met Kwasulja.

Kumbreks zag een koolzuurhoudende raket met Vosje, raakten opgewonden, begonnen te schreeuwen, zwaaiden met hun poten en trok de aandacht van Kwasulja. Maar Kwasulja was te enthousiast over het verzenden van inlichtingengegevens en merkte het gevaar pas toen de raket met Vosje in de buurt kwam.

Kwasulya liet de vlaggen vallen, bedekte haar snuit met haar poten in verschrikking, de koolzuurhoudende raket crashte in de worstballon met een knal, de riemen die Vosje aan de frisdrankfles bond barstten en de gamster vloog in de mand en viel recht aan Kwasulja's voeten. Nauwelijks had zij kwaadwillig gevraagd wat bracht de ongenode bezoeker in de mand van haar luchtschip, dan de worst bal, die kreeg een gat van de klap en begon een straal van lucht vrij te geven. De mand gekanteld scherp, dat is de reden waarom Kwasulja bijna uitviel, maar ze heeft de buitenste rand met twee poten gegrepen.

- A-A-A-A, moeders, red me! Kwasulya schreeuwde hartverscheurend.

De stammen van gamsters en kumbreks bevroren in verschrikking en inhoudende hun adem, keek als Kwasulja hing in de lucht op een beschadigde ballon aan de rand van de afgrond en gilde, kronkelend met haar hele lichaam en probeerde terug te klimmen in.

Het was Kwasulja's schreeuw die Vosje snel tot bezinning bracht, anders zou hij al heel lang herstellende zijn van zo een klap. Onmiddellijk ging hij naar de rand van de mand, Vosje boog zich voorover, maar toen hij zag de grond ver beneden, keerde hij terug in verschrikking en greep zijn borst. Kwasulja bleef echter wanhopig schreeuwen en Vosje overwon eindelijk zijn angst. Hij boog zich weer voorover, reikte naar Kwasulja en sleepte haar in de mand.

Gamsters en kumbreks klaptten in hun handen en schreeuwden van vreugde bij de aanblik van Kwasulja's redding. Ze zwaaide met haar hoed naar hen, wat een storm van vreugde veroorzaakte onder haar stamgenoten. En Vosje zat op de vloer van de mand en trilde van de schrik die hij had ervaren.

- Wat een dappere man! Een held! - bespraken de daad van Vosje de gamsters, knikken hun hoofden goedkeurend en klikken hun tongen in vreugde.

Al deze tijd, de schelp van de worst luchtschip bleef verliezen lucht, de ballon daalde af en na een paar minuten de mand raakte de grond. Kwasulja sprongde eruit en bogde sierlijk voor de toeschouwers die sprakeloos waren van bewondering, terwijl Vosje bleef zitten en beefde van angst. Maar zijn stamleden begrepen dit als de uitzonderlijke bescheidenheid van Vosje.

- Wat een bescheiden kerel! Goed gedaan Vosje! - de gamsters fluisterden en knipoogden.

Hoofdstuk 14. De mislukte strijd

Kijkend naar de redding van Kwasulja door de dappere held Vosje, verloren de gamsters en de kumbreks hun strijdlust en wilden niet meer vechten, maar ze moesten het gevecht voortzetten - er waren al veel ballonnen opgestegen uit het dorp van kumbreks, in de manden waarvan de kumbreks-bommenwerpers zaten. Het waren de kumbreks, getraind om zoete siroop op de vijand te gieten en kegels te gooien. Maar het zicht van de ballonnen raakte de gamsters nog meer dan de eerste keer: ze allemaal waren volledig gemaakt uit verpakkingen van worsten en braadworstjes.

De gamsters openden hun mond bij het zien van zo een belachelijke gevechtstechniek en de volgende seconde begonnen ze oncontroleerbaar te lachen, terwijl ze hun zijanten vasthielden. Echter, na een moment waren ze niet langer lachen - emmers van zoete stroop gegoten op hun hoofd en dennennappels en naalden viel naar beneden.

- Oh zo!!! Bedoelen jullie het echt zo?! - de gamsters werden boos en haastten zich om flessen zoete frisdrank vast te zetten. Een minuut later stegen enkele tientallen flessen de lucht in, sissend en spugend zoet schuim. Ze vlogen in een brede boog langs de worst ballonnen, en zoete koolzuurhoudende dauw werd overvloedig gemorst op de gamsters en de kumbreks. Uit de veelheid van zoet vocht in de lucht, bloeiden twee opmerkelijk mooie regenbogen en beide stammen opende hun mond in bewondering.

Mabasja en Kukwimba, die in manden met worstballen zaten, staarden ook naar de regenbogen en lieten ten onrechte zoete stroop en kegels vallen op hun kumbrek stamleden, waardoor ze onmiddellijk verontwaardigd werden:

- Waar schenk je stroop op, jij?! - riepen de kumbreks.
- Doe je ogen open. – schreeuwden anderen en schudden hun vuisten.
- Kom naar beneden, ik laat je wat voelen! – waren anderen boos.

Mabasja en Kukwimba hoorden het geschreeuw niet en lieten een berg confetti en pailletten van bovenaf vallen, waarmee ze de winnaars gelukkig wilden maken. Maar confetti en pailletten waren duidelijk overbodig — ze kregen op de kumbreks en gamsters, al besmeurd met zoete stroop en dennennaalden.

- Het is meer een betoverende show... - gromde koning Khrjams, staande op een heuvel en kijken naar zijn kumbrek krijgers door een verrekijker. - Clowns tegen komieken...

- Dit is geen gevecht, maar een circus... - zei neerslachtig de koning Khrjams. - Ze moeten optreden in een circus, niet vechten. Krijgers...

Ten slotte zagen de gamsters en de kumbreks de zinloosheid van de strijd en stuurden beide partijen parlementariërs met witte zakdoeken op lange stokken.

Na overleg kwamen de onderhandelaars tot de conclusie dat beide legers een goede strijd hadden vandaag en het mogelijk was om een gelijkspel te herkennen, en stemden ook in met non-agressie. De gamsters en de kumbreks bleven maar lachen en keken elkaar aan: de aanblik van dieren die in stroop met confetti en pailletten werden besmeurd zorgde voor gelach en goedmoedige grappen. De kumbreks begonnen hun nederzetting op orde te brengen en de gamsters gingen naar hun eigen, en elke stam was er absoluut zeker van dat ze hadden gewonnen en hun tegenstanders waren gewoon beginners in militaire zaken en lafaards. Vosje, Jumbo en Chupks moesten eerst een lange weg naar huis overwinnen en dan vuile en zoute kleren wassen.

Hoofdstuk 15. Overstroming

De zomer was voorbij, de herfst was gekomen. Stortregens kwamen steeds vaker voor en de gamsters zaten lange tijd in hun huizen bij warme kachels. Eens, toen de regen voor een halve dag stopte, keerden de gamsters-bewakers terug naar het dorp en rapporteerden over de moeilijke situatie die zich in het dal had ontwikkeld, niet ver van de nederzetting van de kumbreks. De gamsters vertelden, dat na zware regenval de rivier, die in het dal stroomde zijn oevers overstroomde en dreigde het dorp van kumbreks onder water te zetten, vooral omdat het pad dat tijdens de recente slag werd gegraven naar de nederzetting leidt. Kumbreks, raken al hun kracht op, graven een kanaal om water af te leiden, en het bouwen van dammen, maar allemaal tevergeefs — er is niet genoeg kracht of tijd. De stam van gamsters zoemde van het nieuws.

Sommige boze gamsters, waaronder Vostrik ook was, maakten grapjes over het ongeluk van de recente tegenstanders, maar de meeste dieren sympathiseerden met hun stamleden. Overstroming is een groot probleem.

Old Hlups was stil bedachtzaam en liep rond de centrale open plek, schudden zijn hoofd en nadenken over de beslissing. Plotseling uitte Vosje de wens om voor de stam op te treden. Hij wachtte tot alle bewoners hadden verzameld, schraapte zijn keel, aarzelde, en, het rechtekken van zijn shirt, besloot te spreken.

- De oudste zal zich herinneren dat we ooit één stam waren. Ja, het is jaren geleden dat de gamsters en de kumbreks uit elkaar gingen, onze vacht en die van hen zijn een beetje anders geworden, ze wonen ver weg, we vchten meer dan we konden opschieten, en hun korte broekjes is niet op dezelfde manier vastgemaakt als de onze... Maar binnenin zijn we nog steeds een enkel bosvolk en daarom moeten we onze bos broeders helpen! Als we niet helpen, zal het water het dorp wegspoelen en zullen de Kumbreks dakloos blijven: de winter komt eraan en ze zullen geen tijd hebben om nieuwe huizen voor zichzelf te herbouwen. Kumbreks zal gewoon verdoemd zijn. We mogen ze niet in de steek laten. – Vosje was klaar met zijn ontroerende toespraak.

- En hun meisjes zijn mooi! - toegevoegd Jumbo uit de menigte.

- En hun koning heeft een coole naam! – heeft Chupks toegevoegd.

De stam maakte een geluid in overeenstemming en oude Hlups keek goedkeurend naar Vosje. De gamsters gaan weer wandelen, maar dit keer is het geen militaire wandeling.

En op dit moment, in de buurt van het dorp van kumbreks, was het werk al enkele dagen in volle gang — de hele stam was een greppel aan het graven waar het water van de overvolle rivier doorheen moest gaan. Hoewel de kumbreks non-stop aan het graven waren, maar ze hadden duidelijk geen tijd, en het dorp kon elk moment overstroomd. Alle kostbaarheden, werden geladen op vloten van twijgen, en opblaasbare boten werden voorbereid voor de evacuatie van de bevolking. Veel van de dieren waren al aan het instorten door vermoeidheid. Hun snuiten, vacht en pakken waren bespat met vloeibare, kleverige modder. Kukwimba, die een greppel met haar vriendinnen aan het graven was, die beroemd een schop zwaaiden, merkte plotseling enkele heuvelfiguren op. Ze veegde haar poten op haar korte broek af en wreef toen over haar ogen. Kukwimba beseftte dat de gamsters waren verschenen.

- Mabasja, Kwasulja, kijk eens wie er op de heuvel verscheen! Wat willen ze?

- Ah, die pestkoppen! Ze kwamen ons uitlachen. Ga maar door met graven... – mompelde Mabasja, ging op de grond zitten, snikte en haar neus afvegende met haar poot, begon te huilen.

En Kwasulja zei niets, zuchtte gewoon bitter en bleef vermoeid graven met een schop in de vochtige, slurpende aarde.

Nu heeft de hele kumbrek stam aandacht besteed aan de beweging op de heuvel en het werk opgeschort.

- Gamsters gluren, - mopperde iemand.

- Ze kwamen op het verkeerde moment om te lachen, - voegde een andere stem er verdrietig aan toe.

De koning Khrjams, die zag er helemaal on-royal nu uit, gestopt met graven, veegde het vuil en zweet van zijn snuit en keek verdacht naar de ongenode gasten, leunend op een schop. Zuchtend stak hij vermoeid het gereedschap in de grond en trok zijn schouders recht en keek naar de gamsters. Kwasulja stond naast hem.

De gasten, geleid door Hlups, waren al de heuvel afgedaald en naderden het dorp.

- Hallo, broeders. - Hlups gaf een luide stem. - koning Khrjams, mijn respect! Ik zou mijn kroon afdoen om je te begroeten, maar ik heb het al lang niet meer kunnen doen. Om eerlijk te zijn, af en toe jeukt het er veel onder. Ik zie dat je dorp op een cruise gaat?

- Ja, dat klopt! - antwoord Khrjams.

- We kunnen jullie helpen het probleem op te lossen. Daar zijn we eigenlijk voor gekomen.

- Dan zullen we het als schuld bij jullie hebben, bedankt! – reageerde Khrjams met emotie.

- Dat gaan jullie niet doen, we zijn toch één familie, ondanks enkele misverstanden die ons in het verleden zijn overkomen. Aan het werk, jongens. – schreeuwde Hlups en rolde de mouwen van zijn koninklijke shirt op, ging naar het dorp. Gamsters met schoppen en tassen rende achter hem aan.

Vol nieuwe krachten raakten veel gamsters betrokken bij het werk. Inspireerde kumbreks begon met hernieuwde kracht te graven en slaagde erin om een omloop gracht te maken voordat het water uit de rivier gutste tot de avond. De regen stopte.

In de zonnestralen, verlicht door de rode schijf van de vertrekkende zon, stonden beide stammen op een heuvel en moe keken toe hoe de modderige, vuile waterstromen stroomden, alles op hun pad wegvagen, maar de nederzetting omzeilden. De huizen van de kumbreks werden gered. In de schemering begonnen de gamsters en de kumbreks elkaar te feliciteren, knuffelend en kloppend op de schouders. Sommige kumbreks huilden van geluk.

- En nu gaan we zo een feestje regelen, die het bos nog niet heeft gezien, of ik neem ontslag als leider! - de hele vallei werd aangekondigd door een vreselijk vermoeide, maar vrolijke en vredige Khrjams.

De kumbreks nodigden de gamsters uit naar hun dorp voor een feest, staken vreugdevuren aan en begonnen lange tafels te dekken. De vreugdevuren en lampen maakten het zo helder als de dag.

- Ik moet toegeven, jullie zijn niet zo slecht! – zei Mabasja tegen Jumbo die naast haar zat.

- Dank je! – piepte Jumbo gelukkig.

- Jaa... jij ook... goed... – ondersteund Mabasja Vosje.

Er waren een paar lege stoelen in de buurt, en twee kumbreks, blijkbaar een broertje en zusje, gingen daar zitten.

- Mijn kinderen! - een schrille schreeuw van vreugde klonk uit, verdrinken uit het lawaai van de menigte. Het was tante Krasje aan het schreeuwen.

- Mam, wat is er aan de hand? - vroeg Vosje verbijsterd.

- Pushja!!! En Perzik!!! - Tante Krasje jammerde en haastte zich om precies deze kumbreks te omhelzen - broertje en zusje. Later bleek dat Perzik en Pushja, die enkele jaren geleden verloren waren gegaan, in het bos werden gevonden door de kumbreks stam en bij hen wonen gebleven. Vosje voegde zich bij de broertje en zusje en toen knuffels en koorzang verspreidde zich naar het hele dorp. Dit was het tweede wonder in één dag. Het feest en de festiviteiten in het dorp gingen door tot de ochtend, totdat de vermoeide gamsters en kumbreks in slaap vielen.

Hoofdstuk 16. Mensen helpen

De viering van de redding van het dorp Kumbreks duurde enkele dagen. De stammen vierden door dat ze non-stop elkaar gingen bezoeken. Eerst gingen de kumbreks naar de gamsters, dan de gamsters naar de kumbreks, daarna begon iedereen elkaar absoluut willekeurig te bezoeken, en na anderhalve week was het al moeilijk te zeggen wie er in het dorp gamsters meer was — de gamsters zelf of de bezoekende kumbreks.

En op dat moment verschenen Homka en Roosje weer. Als bosgeesten kwamen ze uit de ochtendmist en sloegen de dauw op het gras met hun poten. In eerste instantie besloten de gamsters dat ze het zich hadden ingebeeld en het was allemaal de gevolgen van een langdurige viering van anderhalve week. Maar de hamster en de papegaai naderden koppig het dorp, om hun realiteit te bewijzen.

- Wat is er gebeurd?! – vroeg Chupks, die zijn verbazing eerder dan de anderen had overwonnen.

- Nee, mijn vriend, we kwamen uit vrije wil. – zei Homka theatraal. - Is er een slokje water voor een vermoeide reiziger? - vroeg de hamster en trok zijn poten aan een kop koffie. Chupks zuchtte, gaf de gast kopje koffie en ging een nieuwe pakken.

- Mensen hebben een ongeluk gehad, - zei Homka, nippen van het kopje, — na de zondvloed, veel huizen werden beschadigd in de stad en onder hen is een hoog kasteel met torens, die mensen noemen "Museum van Sprookjes" en die wordt bezocht door bijna de hele bevolking van de stad, vooral kinderen en talrijke toeristen.

- We hoorden het gesprek van de eigenaren. Dit is een zeer belangrijk gebouw voor alle mensen, maar door de overstroming is een deel van de structuur ingestort en in verval. Als je het niet snel op te lossen, het gebouw zal instorten, - heeft Roosje toegevoegd.

- Nu verzamelen mensen geld over de hele stad voor de dringende reparaties, maar de eigenaren beweren dat de bewoners van de stad niet zo een grote hoeveelheid fondsen hebben en het gebouw is gedoemd om gesloopt te worden, - ging Homka verder.

- Toen herinnerde ik me dat jullie, Grote Zoekers van Verloren Schatten en Terugkeerders van Waardevolle Spullen, Machtige Stam van Gamsters, al vele, vele jaren met mensen samenleven en hen helpen. Misschien kun jullie deze keer ook helpen? – zei Roosje.

- Hebben jullie genoeg schatten om het gebouw te redden dat mensen zo hard nodig hebben? En dat ze er alleen over praten in de stad? – vroeg Homka het hopelijk.

De stam keek naar Hlups in stilte en de oude koning stapte naar voren.

- Al vele jaren verzamelen we waardevolle spullen en bewaren ze in onze kluizen en ik denk dat er genoeg schatten daar zijn. Maar zelfs als ze niet genoeg zijn, dan hebben we onze nieuwe vrienden — kumbreks, die hetzelfde doel dienen — mensen helpen. En ze zullen ons helpen, - zei Hlups vol vertrouwen en leunde op zijn staf. Khrjams knikte goedkeurend.

De stam van gamsters mompelde goedkeurend, er kwamen schreeuwen "Goed zo!" en "Laat maar ons mensen helpen!". Maar niemand wist waar dit gebouw was gevestigd, wat voor reparaties nodig waren en waar ze de schatten naar toe brengen moesten. Natuurlijk, onze oude vrienden Vosje, Jumbo en Chupks boden om de locatie aan te vinden. Ze waren zo gretig om hun bekwaamheid en behendigheid in exploratie te tonen dat de stam onvoorwaardelijk instemde om hen een dergelijke kans te geven. Na een lange vergadering werd besloten om 's middags op verkenning te gaan.

]

Hoofdstuk 17. Exploratie in de stad en levering van schatten aan het "Museum van Sprookjes"

- Het belangrijkste bij exploratie is vermomming! – zei Vosje bedachtzaam, terwijl hij zijn wijsvinger omhoog hield.

Vosje, Jumbo en Chupks stonden te kijken naar de stapel menselijke kleding die alle bewoners van de gamsters stam hadden meegebracht. Na er een paar minuten doorheen te hebben gerommeld, kozen de vrienden voor een bruine kinderjas, versleten blauwe schoenen, een giftige gele geruite sjaal, groene handschoenen en een grote zwarte hoge hoed. Maar zelfs een kinderjas was veel te groot voor alle gamsters. Iemand stelde Vosje voor om op de schouders van Chupks te gaan staan en Jumbo om naar de top te klimmen. Vrienden deden dat, en de jas heeft toen gepast. Bovenop deze piramide werd een sjaal vastgebonden en een stoffige hoge hoed aangetrokken, maar Jumbo verdween er volledig in, dus werd besloten om twee gaatjes in de hoofdtooi te snijden — voor de ogen.

- In een zwarte hoge hoed, in een oude outfit, ik had haast om naar uw stad te komen voor uw feesje, - Homka zong de regels die hij ergens had gehoord en keurde de outfit goed.

De gamsters stam giechelde samen over een grappige piramide die meer leek op een vogelverschrikker uit de tuin dan op een persoon, maar er waren geen andere opties.

- De vermomming kon veel beter zijn, dus wees voorzichtig, - vermaande Hlups de verkenners.

De gamsters, vergezeld door Homka en Roosje, bereikten de rand van de stad, waar ze klommen in dit chique pak.

- Nou, het is tijd voor jullie om naar huis te gaan! - Jumbo wilde afscheid nemen.

- Nou, nee, ik zal zo' n avontuur niet missen, - antwoordde Homka.

- Waarom moet jij ook mee? – mompelde Roosje, kijkend naar de gamster, maar bleef ook bij vrienden.

- Ga je gang dan! – Vosje belde vanuit zijn jas.

- Ga je gang, - voegde Vosje toe, gespannen, en sleepte de constructie van jassen en gamsters op zijn machtige schouders in de stad.

Voor balans pakte Chupks een stok in iedere hand. Het uiteinde van een oud touw gevonden in een jaszak was vastgebonden aan de kraag van Homka, het andere uiteinde was vastgebonden aan een stok — het zag eruit als een huisdier op een wandeling, en dat het een hamster aan de lijn was — dus alle eigenaren hebben hun eigen eigenaardigheden. Roos ging op de schouder van de figuur in de jas zitten. Het spektakel bleek kleurrijk te zijn. De piramide stond even en ging vooruit. Een paar minuten later, in de ochtendzon, liepen de vrienden langs de geplaveide wegen van de stad. Er waren weinig

voorbijgangers en niemand was vooral geïnteresseerd in de belachelijke figuur in een jas, gewikkeld in een sjaal en een ouderwetse hoge hoed.

Hoewel sommige tegemoetkomende mensen begeleidde het oude pak met een verbaasde blik en anderen rende zelfs naar de andere kant van de straat.

De figuur in de jas liep schokkerig, af en toe heen en weer schommelend, dan van links naar rechts zwaaiend. De stokken in de handen van de Chupks lieten echter toe dat het figuur relatief gelijkmatig ging.

- Een, twee, drie! Hoe hoor je mij? - Jumbo probeerde communicatie in de piramide te beginnen.

- Drie, twee, één! Ik hoor je heel goed! – Ik ben Chupks, machinekamer, hoor je me? – Vosje was in een goede bui, hoewel hij niets zag en in feite niets deed.

Chupks droeg twee vrienden en een stapel kleren op zich en hij had geen tijd voor grapjes, maar hij moest antwoorden.

- Ik kan je normaal horen, wat kun je zien, waar gaan wij naartoe? - Chupks liep in een gematigd tempo.

- De machinekamer vraagt waar hij heen moet? – gaf Vosje de vraag van onder naar boven door.

Jumbo klampte zich vast aan de gaten in de cilinder, draaide hem links en rechts en fluisterde luid naar beneden:

- Laten we rechtdoor gaan, het centrale plein van de stad is voor ons!

- Is er ijs op het plein? - Chupks was aan het zweten en hongerig, dus hij was niet vies van eten.

- En ik zou stoppen voor een snack, ik ben al moe - zei Homka.

De groep van vrienden kwam naar het plein en Jumbo sponnen de cilinder op zoek naar een ijsje lade. Toen hij de verkoper van ijs zag, schudde Chupox beleefd zijn hoge hoed.

- Eén... zacht ijs alstublieft! – bestelde Roosje als ze bij de ijs lade waren.

- Ben u het eens met uw vogel? - De verkoper van het ijs, een mollige, gemaskerde man in een schort van een kok, vroeg verbijsterd. Piramide knikte stillemetjes met haar jas. Er viel een munt uit de mouw. De man hield een grote hoorntje met een witte top uit. Nog stillemetjes, de vreemde jas in een hoge hoed, het nemen van het ijs met een lege mouw, opzij geschoven, en het hoorntje met zacht ijsje eerst verdwenen militair ergens in de plooien van de kleding, dan dook terug sterk ingekort, en een minuut later volledig verdwenen: alle drie de interne delen van de piramide aten het, niet te vergeten om te delen met de vermomming groep — "hamster aan de lijn" en "uw vogel".

- Nou, waar zoeken we naar dit kasteel met torens, dat heet het "Museum van Sprookjes"? – vroeg Chupks.

- Ja, dat is het! - antwoordde Roosje en wees met haar vleugel naar een groot mooi gebouw in de vorm van een oud kasteel.

Vrienden keken naar een enorm elegant kasteel met grote en kleine torentjes, een bos van kleurrijke vlaggen, vlaggetjes en wimpels.

- Nou, het doel is gevonden, we moeten terug naar het bos, - zei Vosje. - En jij, - hij zei tegen Homka met Roos, - het is tijd om naar huis te gaan voordat Sofia het verlies ontdekt.

- Ja, dat zijn genoeg avonturen voor vandaag, - Homka overeengekomen.

Terug in het dorp deelden de gamsters wat ze zagen.

Binnen een uur werden alle schatten in de gewelven gesorteerd, in kisten gestapeld en geteld. Verloren en vergeten ringen, kettingen, armbanden, broches, oorbellen en andere gouden en zilveren sieraden maakten de ogen verblind, en de uitstraling van kostbare stenen kon men blind maken. Een boodschapper werd naar het dorp van de Kumbreks gestuurd met de boodschap dat het tijd was om ook hun kostbaarheden af te leveren.

De Kumbreks kwamen onmiddellijk aan en de hele nacht droegen beide stammen kostbaarheden van het bos naar de stad, waar met de grootste zorg alle schatten in kisten werden geplaatst in het midden van de enorme hal van het toen hoge prachtige kasteel met torentjes, die dringend moest worden gerepareerd.

Daarna verlieten de gamsters en de kumbreks snel en onmerkbaar de stad, namen afscheid aan de rand van het bos en verspreidden zich naar hun dorpen.

Hoofdstuk 18. Mensen geloven meer in wonderen dan in de hulp van bosbewoners

Heel mooie nazomer kwam en weer het zelfde gezin had hun vakantie aan de zelfde rand van het bos: vader, moeder, broer en zus — Vitja en Sophie.

Iedereen had plezier en vader vertelde de kinderen hoe een echt wonder onlangs was gebeurd: in het overstroomde "Museum van sprookjes", onbekend waar vandaan plotseling verscheen den fondsen voor reparatie — sieraden geplant door onbekende weldoeners. Het was zo vreemd en mysterieus dat over deze zaak in de kranten werd geschreven.

- Papa, konden deze schatten door de gamsters geplant zijn? - vroeg het de jongen.
- Of door de kumbreks? - zijn zus voegde eraan toe.
- Nee, natuurlijk niet, mijn lieverds! – antwoordde moeder en knuffelde de kinderen.
- Het moet door een van de mensen gedaan zijn! – heeft vader ingegrepen.

De kinderen begonnen weer rond de open plek te rennen, en plotseling schreeuwde de jongen vreugdevol:

- Mama! Papa! Ik vond mijn truck, die ik laatste zomer verloren heb! - de jongen pakte de speelgoedauto en liet het aan zijn ouders zien.

- Nou, zie je, dus het waren niet de gamsters die het stalen! – grapte papa en mama lachte.

Tegen de avond stapten de gelukkige kinderen en hun ouders in de auto en vertrokken naar de stad.

Zodra het geluid van de motor stilviel en de auto uit het zicht verdween, verschenen Vosje, Jumbo en Chupks uit de hoge gele struiken. Vosje volgde de auto met een oogopslag en trok zijn broek recht.

- Het is jammer dat niemand zal weten over onze daad, - zei Vosje en keek naar zijn vrienden.
- We zijn geheime helden verborgen in het bos! – zei Jumbo trots.
- En we hebben geen roem nodig, er zijn zoveel problemen van, - gevoegd Chupks toe, - kranteninterviews, handtekeningen, een zee van fans...
- Ja, het is beter voor de gamsters om onbekend te blijven bij mensen. Voorlopig tenminste, - stemde Vosje toe. - Nou, broeders, beginnen we met de zoektocht naar verloren schatten?

- Jumbo en Chupks knikten in overeenstemming en begonnen de plaats van de rest van de mensen te inspecteren, zoals ze al vele jaren doen. En Vosje vond een lolly in het gras en, stilletjes het uit de verpakking te halen, begon het stiekem van vrienden te likken, glimlachend van plezier.

EINDE